

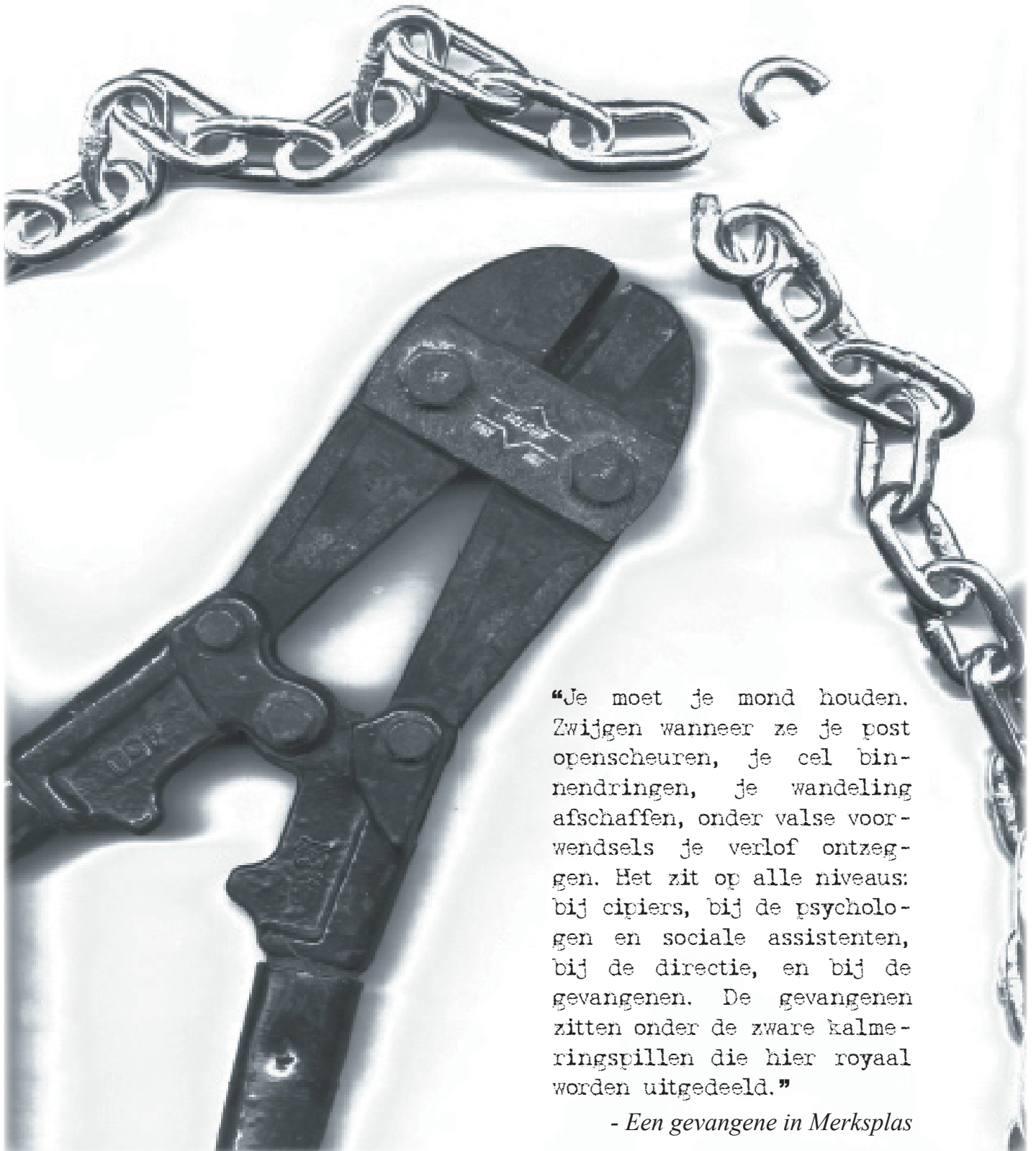
Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

Februari - Maart 2006

Nummer 6

“Je moet je mond houden. Zwijgen wanneer ze je post openscheuren, je cel binnendringen, je wandeling afschaffen, onder valse voorwendsels je verlof ontzeggen. Het zit op alle niveaus: bij cipers, bij de psychologen en sociale assistenten, bij de directie, en bij de gevangenen. De gevangenen zitten onder de zware kalmeringspillen die hier royaal worden uitgedeeld.”

- Een gevangene in Merksplas

ANARCHIST BLACK CROSS

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijke gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien **Uitbraak** als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. **Uitbraak** focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. We doen ons best om alle artikels naar het Frans te vertalen of uit het Frans over te nemen. Normaal gezien zijn alle artikels in beide talen beschikbaar.

HET ANARCHIST BLACK CROSS is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenisstelsel ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenisstelsel dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenis meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdrages en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! **Uitbraak** is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en **Uitbraak** elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement **Uitbraak**.'

Anarchist Black Cross Antwerpen

(zonder naamsvermelding)

Postbus 67

2018 Antwerpen 14

België

abc.antwerpen@gmail.com

reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent

(zonder naamsvermelding)

Postbus 40

9000 Gent 2

België

abc_gent@yahoo.com

reknr 001 - 3364945 - 91

Passe-Muraille: émission radio contre la prison

Elke dinsdag om 18u op 87.7 FM

(Prison de Forest, Saint-Gilles et Berkendael)

www.anarchistblackcross.be

Februari - Maart 2006 Nummer 6

Inhoud **UITBRAAK**

- p 4 Merksplas in rep en roer
- p 5 Opstand in Oudenaarde
Berichten uit de Belgische gevangenissen
- p 6 Cipers van Mons voelen zich beledigd en bedreigd
- p 7 Politie vermoordt Henaday in Charleroi
- p 8 Het grote vergeten
Pamflet over de Belgische gevangenissen, de cipers en hun stakingen en de recente opstanden van de gevangenen
- p 9 Juridisch anti-terreurspektakel
Opvolging van de repressie tegen de DHKC in België
- p 10 Berichten uit Spanje
Voortvluchtige anarchist gearresteerd in Barcelona
Proces tegen Ruben en Ignasi begonnen
Proces tegen Sergio L.D. uitgesteld
Rafa overgeplaatst
Brief van Carol
- p 12 Bart op vrije voeten !
Rondom het proces van de kameraden in Aken
Nieuwe brochure verschenen over de kameraden in Aken
- p 13 Nachtmerrie voor de Griekse Staat
Brief van Tarasios over zijn hongerstaking
De wraak van anarchist
Brief van Gerasimos en Tarasios vanuit de ziekenboeg
Communiqué solidariteitsbezetting Polytechnische School in Athene
Brief van Gerasimos en Tarasios vanuit het ziekenhuis Nikea
Communiqué solidariteitsbezetting Universiteit in Thessaloniki
Tweede brief vanuit het ziekenhuis van Nikea
Kroniek
- p 20 Brief van Iannis Dimitrakis
In solidariteit met de hongerstakers
- p 21 Kroniek van mislukte montage en strijdbare solidariteit
Veroordeling van drie anarchist uit Athene
- p 22 Verklaring van anarchist voor de rechtbank van Lecce (Italië)
Verslag hoorzitting 18 januari 2007
- p 24 Over een rochel, een vals proces en haar mythificatie in Lecce (Italië)
Aanval op de democratie !
- p 25 Arturo is terug!
Na meer dan 8 jaar clandestiniteit, terug in Turijn (Italië)
- p 26 Uittreksel uit "Breekpunten in een leven", Charlie Bauer
- p 28 Adressen van gevangenen

OPSTANDEN IN DE GEVANGENISSEN VAN MERKSPLAS EN OUDENAARDE

p 4 - 5

NACHTMERRIE VOOR DE GRIEKSE STAAT

*Solidariteit met de
hongerstakende anarchist*
p 13 - 19

Uitbraak verschijnt gratis dankzij donaties. Structurele financiële bijdrages zijn dan ook meer dan noodzakelijk om dit project draaiende te houden, en van Uitbraak een echt instrument in de strijd tegen alle gevangenissen te maken.

Merksplas in rep en roer

BEGIN JANUARI 2007 veroorzaakten enkele klachten van gevangenen en ex-gevangenen van Merksplas ophef. De cipers pikten de baanteigingen niet, en gingen over tot zondagsregime. De gevangenen van Merksplas antwoordden met een opstand, waarbij één agent zwaargewond raakte en zware schade werd aangericht aan de gevangenis. Een zeventhonderdtal ruitjes sneuvelden, twee paviljoenen en de keuken werden in brand gestoken. De confrontaties tussen de rebellerende gevangenen en de ordetroepen duurde minstens enkele uren... De schade wordt op 100 000 euro geraamd. Toen een veertigtal gevangenen diezelfde nacht nog overgeplaatst werden naar Wortel en Turnhout, kwam het ook daar tot korte schermutselingen.

TWEE WEKEN GELEDEN DOORBRAKEN enkele gevangenen en ex-gevangenen de stilte. Met een aantal specifieke klachten en getuigenissen over de omstandigheden in de gevangenis van Merksplas ontrukten ze het masker van de cipers en de gevangenis.

DE GEVANGENIS VAN MERKSPLAS betekent naast gelegaliseerde vrijheidberoving: afranselingen van gevangenen, isolatie, geen water of sanitair in de cellen, amper matrassen, walgelijk eten, heroïneverkeer georganiseerd door de cipers, mishandelingen. In de vergeetputten van deze maatschappij staat de Staat zich alles toe om haar orde op te leggen. De gevangenis, de rechtbanken en de wetten zijn instrumenten van de Staat en de machtigen om de uitgebuitenen en onderdrukten onder de knoet te houden. Niet meer, niet minder.

OOK CIPIERS KIEZEN ELKE DAG WEER KANT, net zoals de algemene pacificatie in de maatschappij, voor de Staat en haar onderdrukking. De media mobiliseert onmiddellijk om de schijn van het cipersambt hoog te houden. In de kranten en op de schermen praten cipers over hún onveiligheid en eisen ze dat de gevangenen die hun mond opentrekken gestraft worden. Hans Meurisse, de algemeen directeur van de Belgische gevangenis, en Laurette Onkelinx, federaal minister van Justitie, nemen zonder blikken of blozen de verdediging van hun huurlingen, hun beulen op.

OPSTAND EN REBELLIE doorbreken de schijnbare sociale vrede en maken duidelijk wie aan welke kant staat. De talloze opstanden in de Belgische gevangenis van de voorbije maanden maken duidelijk dat de ongewensten de rol die hen toegekend is (slachtvee van de democratie) niet meer willen spelen. Als de gevangenen de infrastructuur van de kampen kapotslagen, verwoesten en in brand steken, dan is dat een directe aanval op deze gevangenismaatschappij. De gevangenen in Merksplas pikten de gijzelingsactie van de cipers niet. Maandagmorgen hebben ze de binnenplaats bezet, maandagavond hebben ze zware vernielingen toegebracht aan de gevangenisinfrastructuur en hoopvolle vuren ontstoken.

REPRESSIE KENT VELE VORMEN. De rebellerende gevangenen van Merksplas werden de nacht zelf nog gekidnapt en overgeplaatst naar andere gevangenis. Een twintigtal anderen werd in strikte isolatie geplaatst. De media begint onmiddellijk haar offensief, in koor met de politici, om meer en nieuwe gevangenis te bouwen. In het belang van de mensen, zoals dat hoort in een democratie. De onderdrukking komt niet alleen van wapenstok en het dagelijkse geweld van de Staat, maar eveneens van de ideologische pacificatie van totalitaire controle, tegen elk streven naar sociale rechtvaardigheid of vrijheid, tegen elke vorm van subversie, tegen elke strijd.

BUITEN DE MUREN draagt de gevangenis andere namen. Voor sommigen heet ze RVA en VDAB, voor anderen uitbuiting en loonarbeid. In de straten heten de cipers flikken en stadswachten. Resocialisatie heet inburgeringscursus. Een cellencomplex heet huizenblok, de binnenplaats opgevoerde wijk. De gevangenis is overal.

OORLOG AAN DE GEVANGENIS EN HAAR WERELD

Affiche gevonden in Antwerpen, januari 2007

Opstand in de gevangenis van Oudenaarde

NA DE OPSTAND IN MERKSPLAS werden tientallen gevangenen gekidnapt en overgeplaatst naar andere gevangenissen. Deze transfers zijn wekenlang blijven doorgaan, om zo snel mogelijk de rebelse banden van medeplichtigheid en solidariteit te breken. In Turnhout, waar de nacht na de opstand in Merksplas meerdere rebellen opgesloten werden, kwam het de volgende dag al opnieuw tot kleine incidenten. Ook hier werden de rebellen onmiddellijk uit elkaar gerukt en verspreid over gevangenissen over heel België.

Deze strategie van verspreiding en isolatie werd anderhalve week later al ontkracht. In Oudenaarde kropen een tiental gevangenen (waaronder enkele rebelse *heethoofden* uit Merksplas) tijdens de avondwandeling op het dak van de gevangenis. Er werden wat toiletten stukgeslagen en gebruikt als wapens tegen de flikken. Toen de directie hen verzocht naar beneden te komen, weigerden ze. Pas toen een 35 man tellend speciaal interventie-team van de federale politie dreigde zwaar geweld te gebruiken en hun 10 politiehonden op hen los te laten, besloten de rebellen naar hun cellen terug te keren.

De volgende dag werden de opstandelingen overgeplaatst naar gevangenissen over heel België.

Berichten uit de gevangenissen

8/12 – De Liga voor de Mensenrechten klaagt in een persverklaring aan dat er ook in de Belgische gevangenissen folter plaatsvindt. Ze verwijst in het bijzonder naar het regime van de DHKC-militanten in Brugge en naar de situatie van Farid Bamouhammad die in verschillende gevangenissen mishandeld werd door cipers, en omwille van zijn verzet al lange tijd onder extreme omstandigheden wordt vastgehouden.

22/12 – De raadkamer beslist dat de aanhouding van de cipers uit Mons, verdacht van mishandelingen en drugstrafiek, aangehouden blijven. De vakbondsafgevaardigde van de cipers Jean-Luc Urbain werd enkele dagen daarvoor eveneens gearresteerd op beschuldiging van toedekken van foltering en strafiek in de gevangenis. Urbain liet zich opmerken door zijn televisie-optreden waarin hij de aanteigingen van gevangenen als gefantaseerd afdeed.

4/01 - Vier cipers van Mons (waaronder de vakbondsafgevaardigde) worden vrijgelaten. Twee andere cipers blijven in de gevangenis.

5/01 – Er vindt een speciale conferentie over de overbevolking in de gevangenis van Vorst plaats. De vorige dag lekte uit dat er 450 matrassen zijn voor 600 gevangenen, en dat gevangenen op lakens op de grond slapen.

6/01 - In enkele kranten verschijnen getuigenissen over de mishandelingen en omstandigheden in de gevangenis van Merksplas. *“Je moet je mond houden. Zwijgen wanneer ze je post openscheuren, je cel binnendringen, je wandeling afschaffen, onder valse voorwendsels je verlof ontzeggen. Het zit op alle niveaus: bij cipers, bij de psychologen en sociale assistenten, bij de directie en bij de gevangenen. De gevangenen*

zitten onder de zware kalmeringspillen die hier royaal worden uitgedeeld.”

13/01 - Een veertigtal gevangenen bezet de binnenplaats van de gevangenis van Merksplas. Pas na enkele uren keren ze terug naar hun cellen. Aan de overkant, in het gesloten asielcentrum, breekt een rel uit op de binnenplaats. Vijf cipers raken gewond.

14/01 - Hans Meurisse en Laurette Onkelinx nemen in de pers de verdediging op van hun huurlingen in Merksplas en doen de klachten af als onterecht en verzonnen. De cipers van Merksplas reageren kwaad op de aanteigingen en kondigen een staking aan. Ze voelen zich ‘onveilig’ omdat hun namen in de dossiers staan.

15/01 - De cipers gaan over tot zondagsregime. Al snel moeten ze de gevangenis ontvluchten omdat de gevangenen in opstand komen. Enkele uren lang nemen de gevangenen de gevangenis over en beginnen aan de verwoesting ervan. Tegen de avond valt de politie binnen, rond 22.30u is de ‘orde’ hersteld.

16/01 - Minstens veertig rebellerende gevangenen worden ‘s nachts overgeplaatst naar de gevangenissen van Turnhout en Wortel, waar het tot kleine opstootjes komt. Een twintigtal anderen wordt in Merksplas in isolatie gestoken.

17/01 - In Antwerpen worden de ramen van het Justitiehuis ingeslagen, een stinkbom naar binnen gesmeten en *“Ici comme à Merksplas”* [Hier zoals in Merksplas] op de muur geschreven. De politie spreekt over een actie van kwaad-ex-gedetineerden.

17/01 – Het aanbestedingscontract zal binnenkort uitgeschreven worden om kandidaat-ondernemers te vinden voor de bouw en plaatsing van enkele prefabcontainers in de gevangenis van Merksplas. Deze prefabcontainers zullen extra opsluitingscapaciteit scheppen. De kosten worden geraamd op 6,2 miljoen euro.

18/01 - Een gevangene die door twee cipers van Ittre begeleid werd naar het hospitaal buiten de muren ontsnapt. Gemaskerde individuen delen rake klappen uit aan de begeleidende cipers, waardoor de gevangene kan ontsnappen. Als reactie daarop gaan de cipers van Ittre in staking tegen de ‘onveiligheid’. In vijf andere Waalse gevangenissen sluiten de cipersbonden zich aan bij de staking.

19/01 - De cipers van Mons gaan in staking als protest tegen het feit dat ze in de media afgeschilderd worden als “neonazi’s, folteraars...” Ze beweren ook bedreigingen ontvangen te hebben. Daarnaast eisen ze met hun staking dat de minister van Justitie klacht indient tegen een ex-gevangene die tijdens een getuigenis op de Waalse televisie de praktijken van de cipers in Mons aan de kaak stelde.

20/01 - De cipers van Brugge, Lantin, Ittre, Mons en Andenne sluiten zich aan bij de verzochtingen van de cipers van Mons, en beweren het mikpunt te zijn van lastercampagnes.

20/01 - Minister van Justitie Onkelinx doet toezeggingen aan de cipers van Merksplas, die eisen dat hun veiligheid gegarandeerd wordt en de gevangenen die klachten hebben ingediend gestraft worden.

21/01 - In Antwerpen worden affiches teruggevonden met "Oorlog aan de gevangenis en haar wereld".

21/01 - In Leuven worden 's nachts de ramen van het Justitiehuis ingesmeten.

22/01 - Beklaagde A.V., die al jarenlang in voorarrest zit, verscheen voor de rechtbank in Mons in een oranje hemd waarop 'GuantanaMons' geschreven stond. Hij wilde zo de mishandelingen en folteringen in de gevangenis van Mons aanklagen.

23/01 - Een tiental gevangenen blokkeert de binnenplaats in de gevangenis van Oudenaarde. Daarna klimmen ze op het dak waar ze zich enkele uren verschansen. Volgens de kranten rebelleerden ze tegen verschillende aspecten van de ondraaglijke gevangenisomstandigheden.

23/01 - In juni 2006 werden twee huzen van cipers uit Brugge (één die werkt in de gevangenis, één die werkt in het gesloten asielcentrum) aangevallen met molotovcocktails. Enkele maanden later arresteerde de politie twee mannen. Op 23 januari veroordeelde de rechtbank in Ieper de twee broers tot 5 jaar effectief, 1 jaar effectief en 2 jaar voorwaardelijk. Hun kameraad die door het gerecht als medeplichtig wordt beschouwd kreeg eveneens 1 jaar effectief en 2 jaar voorwaardelijk. De moeder, die volgens het gerecht de aanstookster was, kreeg 3 jaar (bovenop haar huidige celstraf).

25/01 - Meer dan tienduizend personen solliciteren in Brussel om cipier te worden tijdens de nationale 'Word-cipier-dag'. De sollicitaties worden georganiseerd door Selor, het recruitersbureau van de overheid.

26/01 - In de gevangenis van Sint-Gillis wordt een cipier aangevallen door gevangenen. Hij moest met een zware hoofdwonde gehospitaliseerd worden. Daarop schakelden de cipers 24 uur lang over op zondagsregime.

Cipers van Mons voelen zich beledigd en bedreigd

Eind november 2006 werden enkele cipers uit Mons gearresteerd. Vrienden en familie van gevangenen en ex-gevangenen hadden klacht ingediend tegen een aantal specifieke wandaden van de desbetreffende cipers. Enkele weken later getuigde een ex-gevangene op de Waalse televisie over de praktijken van de cipers in de gevangenis van Mons....

De muren spreken...

De gearresteerde cipers van Mons worden beschuldigd van heroïnehandel, folter, mishandelingen, schendingen van briefgeheim, misbruik van informatie,... Zo leefden ze zich in de afdeling van geïnterneerden uit door willekeurig gevangenen in elkaar te slaan, te vernederen (naakt aan een koord, op elkaar masturberen) en te kleineren. In april 2006 brak er in Mons trouwens een opstand uit tegen deze mishandelingen, enkele maanden later kwam het opnieuw tot een bezetting van de binnenplaats toen een cipier werd aangevallen door een kwade gevangene. Op basis van getuigenissen van gevangenen en ex-gevangenen begonnen de muren van de gevangenis in Mons te spreken. De vakbondsafgevaardigde nam op de schermen de verdediging op van zijn 'onschuldige collega's', en werd enkele weken later ook gearresteerd op basis van medeplichtigheid aan dezelfde beschuldigingen...

Waarheid kwetst...

Op 18 januari 2007 gingen de cipers van Mons in staking. Ze zwaaiden - zo verklaarden ze aan de pers - met artikels die hen opgestuurd waren en verschenen waren in de media. Daarin werden concrete verwijten naar cipers gemaakt en de folteraars met naam genoemd. Net zoals hun collega's in Merksplas konden de cipers in Mons deze pijnlijke waarheden niet verdragen, en gingen in staking. De cipers beweerden trouwens ook geshoekerd te zijn door de gevangene A.V. die in de rechtbank van Mons enkele dagen voor de staking verscheen met een oranje overall waarop 'GuantanaMons' stond.

De cipers eisten dat er maatregelen zouden genomen worden tegen de *bedreigingen* en *beledigingen* van gevangenen, vrienden en hun families tegen wantoestanden in de gevangenis. Het gerecht zorgde er intussen voor dat de ex-gedetineerde die voorwaardelijk vrij was en getuigd heeft op de Waalse televisie over de toestand in de Belgische gevangenis, opnieuw opgesloten werd. Zijn voorwaardelijke vrijlating werd ingetrokken (om ons nog onbekende reden, maar het gerecht kennende valt er altijd wel wat te rapen) en hij kreeg een klacht wegens *laster* en *eerroof* tegen zich.

Volgens de cipers is het aan de wet Dupont ¹ te wijten dat het nu klachten regent, ons lijkt het eerder door de mondigheid van de gevangenen. Niet een wet, maar de weigering nog langer te berusten maakt dat de muren beginnen spreken.

¹ Het wetsvoorstel Dupont werd enkele jaren geleden goedgekeurd, maar is nog steeds niet volledig ingevoerd wat niet wegneemt dat veel cipers er nu al tegen protesteren. De wet voegt vooral een stelsel van punten in, waardoor gevangenen opgedeeld worden in *braven*, *minder braven* en *stouten*. Die categorieën hebben dan invloed op voorwaardelijke vrijlating, verlof, betaald werk in de gevangenis,... Daarnaast definieert de wet de zogenaamde rechten en plichten van gevangenen.

Politie schiet Henaday dood in Charleroi

TIJDENS DE NACHT VAN 28 OP 29 JANUARI 2007 schoot de politie in Charleroi Henaday Numeni dood. De moord gebeurde toen de politie Henaday en een kameraad achtervolgden omdat ze in een gestolen wagen reden. Tijdens de achtervolging vuurde de politie vele schoten af, Henaday werd door verschillende projectielen doorboord, zijn kameraad raakte gewond. Henaday was 23 jaar oud.

De lijst van moorden van de Staat is eindeloos. Eind september 2006 werd Fayçal in de gevangenis van Vorst vermoord met drie kalmerende injecties terwijl hij in de isolatiecel zat. In de Marollenwijk ontplofde de woede om een zoveelste Staatsmoord en braken enkele dagen rellen uit.

Eigenaars van juwelenwinkels, rijke bureaucraten en managers en flikken hebben hun schietschijven gevonden. Overvallers worden in de rug afgeknald en nu schiet de politie dus een jonge autodief dood.

Twee dagen na de moord op Henaday werd in Charleroi een politiekantoor aangevallen met molotovcocktails. De dag daarop werden op een half uur tijd drie politiekantoren in brand gestoken met molotovcocktails. Ook het gebouw van de Dienst Kind en Gezin naast een vierde politiekantoor ging in vlammen op. Daarnaast werden er in Charleroi op z'n minst tien wagens in brand gestoken en stenen gesmeten naar officiële gebouwen en winkels.

Ondertussen is de burgemeester van Charleroi in allerijl naar Brussel gehold om meer politiehurlingen te vragen aan de federale regering. Momenteel zijn er al tientallen extra flikken van de federale politie om de nachtelijke patrouilles op te voeren en, zoals dat heet, de burger te beschermen.

In de sociale oorlog zijn geen onschuldigen...

Over de Belgische gevangenissen, de cipers en hun stakingen
en de recente opstanden van gevangenen

Het grote vergeten

Het 'Comme chez soi' van de media

Het laatste half jaar is de gevangenis een vaste gang geworden op het menu dat de media ons dagelijks voorschotelen. Het gebruikte recept wordt steeds samengesteld uit dezelfde wansmakelijke ingrediënten: flauw afgekookte eisen van de cipersvakbonden voor méér bewakers; fel gekruide pleidooien voor méér (jeugd-)gevangenissen en méér camera's; en, als onverwachte kers op de taart, af en toe een pikante ontsnapping. Maar zonder uitzondering wordt dit gerecht overgoten met een stroperig sausje spuug. Zonder uitzondering spuwt men op de gevangenen!

Als de beulen staken...

Bijna onophoudelijk is er wel in één of andere gevangenis in België een cipersstaking aan de gang. Voor de gevangenen betekenen deze stakingen steevast een verslechtering van de sowieso al ondraaglijke situatie. De bewaking wordt overgenomen door agressieve flikken, de wandeling wordt afgeschaft, gevangenen mogen niet douchen, er vinden geen activiteiten plaats en geliefden en familieleden kunnen de gevangenen niet bezoeken. Cipersstakingen maken duidelijk wat cipier zijn betekent: betaald worden door de Staat om elke dag weer de celdeuren op slot te doen, om elke dag weer mensen te gijzelen in naam van Justitie. Een cipersstaking is daarom niets anders dan beulen die hun broodheren chanteren, met als onderpand honderden gegijzelde mensenlevens.

Als de beulen niet staken...

...is het doordeweekse leven in de gevangenis sowieso een georganiseerde foltergang. Nog steeds worden gevangenen bij het minste teken van ongehoorzaamheid in de isolatiecel gestopt, vernederd en geslagen. Een gangbare praktijk daarbij is het toedienen van het zware kalmeringsmiddel *Haldol*, waarmee Fayçal op 24 september vermoord werd in de gevangenis

van Vorst. Maar vernederingen, misbruiken en geweld van de cipers zijn allesbehalve uitzonderlijk. In maart kwamen de gevangenen van Ittre in opstand tegen dergelijke praktijken en in april volgden de gevangenen van Bergen hun voorbeeld.

De maaltijden die de gevangenen voorgeschoteld krijgen, zijn vaak niet te vreten (en dan hebben we het nog niet over voedingswaarde!) en voortdurend eten kopen in de kantine van de gevangenis is voor de grote meerderheid van de gevangenen uitgesloten omwille van de extreem hoge prijzen. Van sociale activiteiten in de gevangenis is geen sprake, en de Commissies van Toezicht, de medische ploeg, de sociale assistenten en de opvoeders zijn niet meer dan veredelde cipers. Alsof de schandelijke behandeling van de gevangenen zelf nog niet volstaat, worden geliefden en familieleden onderworpen aan naaktfoilles wanneer ze op bezoek komen. Op 29 oktober was dit voor de

DE GEVANGENIS IS OVERAL

De gevangenis is al lang niet meer het ommuurde eiland dat het ooit geweest is. Meer en meer lopen de gevangensmuren doorheen de hele samenleving. Niet alleen letterlijk, in de zin dat alsmaar meer mensen vastgeketend worden aan een elektronische armband of veroordeeld worden tot werkstraffen, maar ook meer algemeen: de logica van de gevangenis wint op alle niveau's terrein. De stadsplanning adopteert de principes van de gevangenisarchitectuur en overall wordt je doen en laten in de gaten gehouden door camera's. Sociale assistenten, stadswachters en controleurs allerhande worden de cipers van de maatschappij, terwijl de politie elk sprankeltje verzet brutaal de kop indrukt.

gevangenen van Ittre het signaal voor de opstand.

Staak de opsluiting!

De gevangenen hebben als eerste slachtoffer van zowel deze

gevangenisomstandigheden als de stakingen niet het minste middel om van zich te laten horen. Of toch?

De laatste maanden broeit er wat in de gevangenissen. Enkel in oktober en november al zijn er niet minder dan drie opstanden geweest in Belgische gevangenissen (Vorst, Lantin, Ittre) en minstens even regelmatig zijn er ontsnappingen. Dát is het antwoord van de opstandige gevangenen op de vernederingen, mishandelingen, gijzelingen en moorden (Eneka en Fayçal). Dát is wat kost wat kost verzwegen en vergeten moet worden.

Allemaal redenen tot opstand...

Zelfs wanneer de Staat zou beslissen om de gevangenissen te hervormen en *menselijker* te maken, hebben de gevangenen redenen te over om in opstand te komen. De vrijheidsberoving zelf ligt immers aan de basis van de mishandelingen én de opstanden. Zoals de jongeren in de Marollenwijk van Brussel hun woede toonden over de moord op hun kameraad Fayçal, is de beste manier om de vrienden en vriendinnen binnen de muren te steunen in hun opstand, ook buiten de muren in actie te schieten.

[Eind november 2006 werd deze tekst in pamfletvorm verdeeld in een tiental steden, en was vergezeld van een chronologie van revoltes in de gevangenis en acties buiten de muren.]

Folterregime DKHC-militanten in Brugge juridisch opgeheven

Juridisch anti-terreurspektakel

EIND FEBRUARI 2006 werden voor een speciale strafrechtbank te Brugge zeven personen veroordeeld tot effectieve celstraffen tussen de drie en zeven jaar. Hoewel geen enkele van hen beschuldigd werd van een concreet geweldsdelict op Belgische bodem werden ze allen collectief beschuldigd en veroordeeld als leden van een buitenlandse terreurgroep, namelijk de 'Belgische DHKC -cel'. Enkele van de hoofdbeklaagden werden eveneens veroordeeld voor het 'achterhouden van voorkennis over' en 'het in het openbaar ophemelen van' terrorisme.

In dit precedentvonnis dienden de absurde misdaadsdefinities en politieprocedures van de Europese antiterrorismewet duidelijk als geprefabriceerd ideologisch vervolgingskader om de gedachten van en relaties tussen de vervolgdten te criminaliseren. Daardoor wordt zelfs een vriendschap of een idee als een strafbaar schijnmisdrijf omschreven. Bovenop de nationale rechtsstructuur is een Europees inquisitierecht geschapen dat kan ingeroepen worden om vervolgdten ideologisch en praktisch te monteren als terreurgroepen.

Na de eerste uitspraak van het DHKC-vonnis op 28 februari 2006 werden drie aanwezige veroordeelden ter plaatse aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Brugge. Daar werden ze als 'veroordeelde terroristen' opgesloten onder een 'antiterroristisch strafregime' gebaseerd op 'vermenselijkte witte foltering'. Geen enkel menselijk contact buiten cipiers of hun advocaten, aparte wandelingen, beperkingen op post en bezoeksrechten, 24 uren per dag licht aan in hun cel en om het half uur een visuele celinspectie waarbij zelfs de geringste overtreding op het celreglement resulteerde in een celcontrole en naaktfouille,.....

Terwijl de drie veroordeelden te Brugge een rechtszaak begonnen om een einde te maken aan het extreme folterregime tekende het parket beroep aan tegen het Brugse vonnis in eerste aanleg dat volgens de staat duidelijk te mild was geweest. Uiteindelijk oordeelde een Brusselse rechtbank nog voor de start van het DHKC-proces in beroep te Gent dat de extreemste vormen van witte folter tegen de drie vervolgdten illegaal waren en dus gestaakt moesten worden. Ook tegen dit vonnis tekende het parket onmiddellijk beroep aan waardoor het witte folterregime onveranderd werd gehandhaafd.

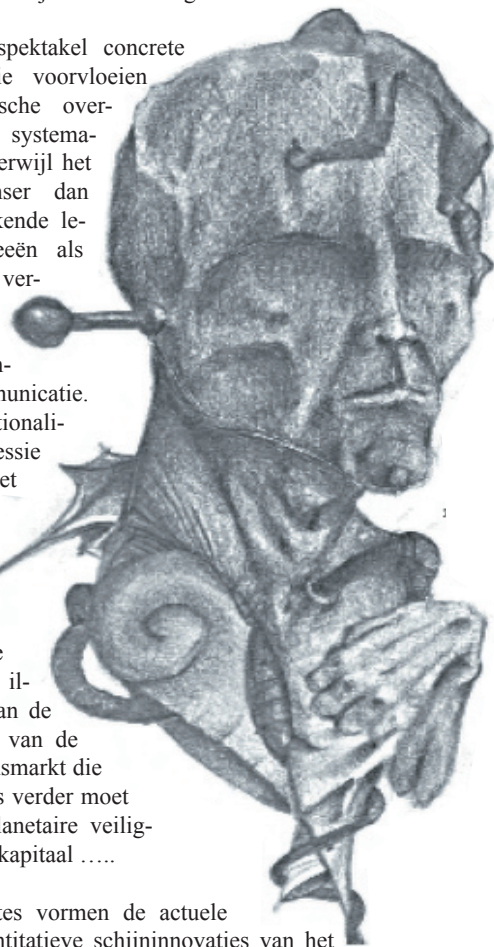
In november 06 werd het Brugse DHKC vonnis door een Hof van Beroep te Gent volledig bevestigd en voor sommige vervolgdten zelfs nog verzwaaard. Rondom deze tijd eindigden de drie vervolgdten een eerste waarschuwingshongerstaking van twee weken gericht tegen de folter waarna sympathisantes met een manifestatie voor de thuiswoning van justitieminister Onkelinx de aandacht vestigden op de staatsterreur in de Brugse gevangenis. Uiteindelijk veroordeelde het Brusselse Hof van Beroep in de tweede helft van december 2006 de Brugse gevangenisdirectie tot een boete van 250 pleuro per persoon per dag zolang het 'Guantanamo' folterregime na die dag nog van kracht bleef. Na bijna negen maanden van legale staatsterreur werden de drie gedetineerden enkele dagen later op de hoogte gebracht door de directie dat het uitzonderingsregime met ingang voor kerstmis 2006 stap voor stap genormaliseerd zou worden, hetgeen sindsdien ook effectief gebeurde. Medio januari 2007 zijn de drie DHKC-gedetineerden echter in theorie nog steeds niet 'definitief veroordeeld' aangezien ze beslisten om de verzwaring van het vonnis in beroep nogmaals juridisch aan te vechten voor een Hof van Cassatie.

De Europese antiterrorwet heeft in de politionele, juridische en penitentaire spektakels rondom de Belgische 'DHKC'-vervolgning ook bij ons duidelijk haar centrale rol in de repressiepraktijk van de toekomst bevestigd. In de formele schijngemeenschap van de controle werden

precedenten geschapen en teniet gedaan maar belangrijker dan deze schijnfenomenen is het inzicht over de wijze waarop we ons tegen een dergelijke repressie kunnen bewapenen. Uit dit specifieke antiterror-spektakel kunnen tegenstandsters ervan of opstandelingen in het algemeen bruikbare kennis destilleren waarmee ze zich in de praktijk van het conflict kunnen voorbereiden om aan de nieuwe pacificatieprocessen te ontsnappen. Als we zo helder kunnen waarnemen hoezeer deze nieuwe ideologische vervolgingscontext verweven is met het dominante productieproces gebaseerd op de onteigening van informatie, dan moeten rebellen de wijze waarop ze omgaan met informatie in het algemeen en het delen ervan in het bijzonder in vraag durven te stellen.

Het feit dat het spektakel concrete geweldsdelicten die voorvloeien uit haar ideologische overheersingslogica systematisch depolitiseert terwijl het tegelijkertijd intenser dan ooit tevoren afwijkende levenswijzen en ideeën als fictieve misdaden vervolgd is eveneens een gevolg van de toegenomen controle over de communicatie. Een technische rationalisering van de repressie die gelinkt is aan het informatiemodel van de productie. De Europese antiterrorwet dient als een soort transnationale inquisitiecodex. De illustere verbod van de verdere vereniging van de Europese veiligheidsmarkt die op haar beurt steeds verder moet integreren in de planetaire veiligheidsmarkt van het kapitaal

Voor ons anarchisten vormen de actuele technische en kwantitatieve schijninnovaties van het gelegaliseerde geweld waarop dit 'Europa van de Terreur' reeds eeuwenlang is gegrondvest een zoveelste wanhoopspoging van het kapitaal om haar ondergang uit te stellen. Ook het feit dat gedachten en relaties achter de mantel van het antiterrorisme als politionele non-ideologie nu formeel tot misdaden zijn gebombardeerd is uiteindelijk een totalitaire trend, waar de beulen van het kapitaal reeds lang voor onze geboortes van droomden. Recentelijker ontwikkelden ze er ook de technische mogelijkheden voor. Geconfronteerd met deze fictierepressie volhardten wij in ons anarchistisch antwoord op deze ontwikkelingen in de vorm van het leven en verspreiden van de revolutie in al haar vormen en onbegrensde mogelijkheden ! Herken de geur van de terreur achter het uniform voor de deur ! Conflicten verbinden en opstandigheid veralgemenen !

Groeten vanwege enige Gevaarlijke Geestesgesteldheden
Antwerpen eind januari 2007

Voortvluchtige anarchist gearresteerd in Barcelona

OP 27 JUNI 2006 werd Juan in Rovereto (Italië) aangehouden na een zoveelste identiteitscontrole. Samen met drie kameraden van deze stad weigerde hij te gehoorzamen, in het bijzonder als daad van solidariteit met mensen zonder papieren die zelfs deze mogelijkheid niet hebben. Juan werd veroordeeld tot 9 maanden gevangenis (zijn kameraad Mike kreeg 10 maand) omwille van “*verzet, geweld tegen ambtenaren en zware verwondingen*” tegen de flikken. Beiden werden opgesloten in de gevangenis. (zie Uitbraak 4) Eind september 2006 besliste de rechter de gevangenisstraf op te schorten. Mike kreeg huisarrest in een dorp bij Turijn, Juan in Modena (een dorp waar hij niet woonde).

Juan wordt nu ook beschuldigd van subversieve vereniging (artikel 270bis) samen met verschillende onbekenden op basis van verschillende aanvallen die de laatste jaren in Rovereto hebben plaatsgevonden (tegen banken, moto's van carabinieri, GSM-masten,...). Ze verwijten Juan in het bijzonder de brandstichting op 25 februari 2005 van twee wagens van *Trenitalia* (de Italiaanse NMBS). *Trenitalia* maakt zich medeplichtig aan deportaties van immigranten.

Sinds eind november 2006 is hij weggevlucht uit het dorp waar hij huisarrest had en bevond zich dus in de clandestiniteit. Eind december werd hij in Gerona (Spanje) aangehouden, nadat Italië een aanhoudingsbevel voor subversieve vereniging uitgevaardigd had.

Opnieuw hebben de repressieapparaten van de Staten zich verenigd om te proberen de anarchistische beweging de kop in te drukken. Daarmee rechtvaardigen ze hun absolute controle, die nodig is om de *sociale vrede* te garanderen. Juan is één van de velen die, uit liefde voor vrijheid, de weg van de directe confrontatie heeft gekozen; om de misleiding van die *vrede* te vernietigen die fundamenteel gebaseerd is op autoritarisme, uitbuiting en overheersing. Wij willen de medeplichtigheid verderzetten die de strijd van zij die binnen en zij die buiten zitten samenbrengt; de actieve solidariteit stimuleren voor de destabilisering van eender welke vorm van autoriteit.

Het echte terrorisme is de samenwerking tussen de Staten.

Tevreden zonder macht, altijd blij om die van de anderen te vernietigen.

Juan vrij, iedereen vrij.

Rechtszaak tegen Ruben en Ignasi begonnen

OP 9 FEBRUARI 2006 werden Ruben en Ignasi, twee anarchisten uit Barcelona, gearresteerd op beschuldiging van het in brand steken van een bankautomaat van de bank Sabadell en het gebouw van de CIRE (organisatie die gevangenisarbeid in Catalonië organiseert). Na respectievelijk twee en vijf maanden hechtenis werden ze op borg vrijgelaten. De arrestaties werden beantwoord met een golf van solidariteitsbijeenkomsten en acties.

Begin januari 2007 kwam het bericht dat de rechtszaak tegen de twee zou beginnen. De eerste zitting op 11 januari werd uitgesteld tot 8 februari omwille van gezondheidsproblemen van één van de twee beklaagden. Een honderdtal mensen betoogden aan de rechtbank. De politie-agenten van de Mossos d'Esquadra (Catalaanse politie) maakten tijdens de ondervragingen zelf duidelijk waarover het gaat: “...*ons interesseert het niet waarvan we ze beschuldigen, ons interesseert de anarchistische strijd in Barcelona.*” Dit verklaart meteen waarom de rechtszaak zo snel al plaatsvindt, wat niet de gewoonte is van de Spaanse Staat.

Vechten tegen repressie betekent strijden tegen de krachten die haar dirigeren, bij elke gelegenheid die zich voordoet en op elke plaats. Revolutionairen moeten op geen enkele toegeeflijkheid van hun eigen vijanden hopen, en moeten geen enkele toegeving aan hen doen.

Naar Gianfranco Sanguinetti,
Welkom in de meest vrije stad ter wereld, Bologna 1977

Rechtszaak tegen Sergio L.D. opnieuw uitgesteld

DE RECHTZAAK tegen Sergio L.D. werd voor de derde maal uitgesteld; dit keer omwille van problemen met het teleconferentie-materiaal waardoor de drie getuigen van de Brigada de Información van de politie niet konden gehoord worden.

Sergio L.D. werd opgepakt en gefolterd na de rellen tijdens de Eurotop in Barcelona in 2004. Verschillende banken, bedrijven en de vakbond CCOO dienden klacht in tegen hem voor de schade die ze geleden hebben. Al jarenlang worden verschillende van die schuldeisers gevisieerd en aangevallen. Enkele maanden geleden trokken een aantal banken en een reisagentschap hun aanklachten in.

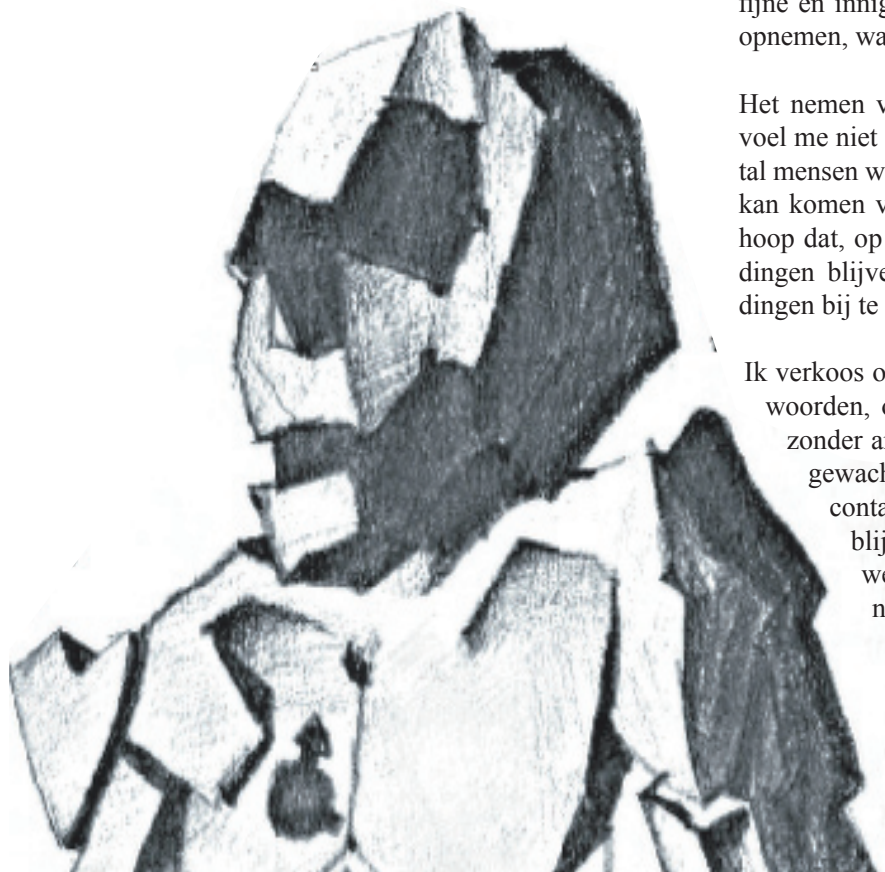
Op 26 maart 2007 zal de definitieve uitspraak tegen onze kameraad vallen.

Rafa overgeplaatst naar Barcelona

AL VANAF DE EERSTE DAG van hun gevangenschap werden de vijf anarchisten die in september 2003 gearresteerd werden in Barcelona, verspreid over verschillende gevangenissen in de uithoeken van de Spaanse Staat, en vooral ver weg van Barcelona. De tactiek van verspreiding gaat hand in hand met de complete isolatie van het FIES-regime; en dient om de solidariteit en de banden met vriendinnen, vrienden en kameraden te breken.

Toen enkele maanden geleden onze kameraden definitief veroordeeld werden voor een reeks sabotage-acties en aanvallen in solidariteit met gevangenen in strijd, besloot ook de Spaanse Staat en de honden van Justitie de kaarten te herschikken. Eerst werden Carol en Igor overgeplaatst naar Barcelona, en nu volgt ook Rafa. Op 15 november werd hij overgeplaatst van Valdemoro naar Madrid, waar ze hem enkele weken in de aankomstcellen hielden. Pas dan werd hij definitief overgeplaatst naar de gevangenis Can Brians in Barcelona. Joaquín werd onlangs overgeplaatst naar Castellon.

Zowel Igor als Carol worden nu onder 'normaal' regime vastgehouden, zonder specifieke restricties van post of telefonische gesprekken. Ook Rafa's isolatie wordt beetje bij beetje opgeheven nu hij in Can Brians zit.

Carolina Forné Roig werd in september 2003 gearresteerd in Barcelona op beschuldiging van een aantal sabotage-acties en aanvallen in solidariteit met de strijd tegen de gevangenis en gearresteerde anarchisten. Samen met vijf anderen kreeg ze onlangs een straf van 7 jaar opgelegd. Zie vorige nummers van Uitbraak voor meer informatie, teksten,...

Vanuit de gevangenis Can Brians Brief van Carol

HET JAAR 2007 is begonnen, en met het nieuwe jaar maak ik ook nieuwe voornemens. Ik heb me voorgenomen me aan wat zaken te wijden die ik al lang wilde doen, maar die ik alsmaar heb uitgesteld. Nu wil ik daaraan de prioriteit geven en me daarop concentreren.

Ik beseft dat het moeite zal kosten om alles op orde te krijgen (misschien lijkt het alsof je in de gevangenis te veel tijd hebt, maar niets is minder waar!).

Daarom heb ik beslist om voor onbepaalde tijd op te houden met het schrijven van brieven (ik wil/kan geen periode vastleggen).

Langs de andere kant heb ik, tijdens deze drie jaren en een beetje, honderden brieven geschreven (en in de jaren daarvoor, in de straat, nog eens zoveel). Ik beseft dat ik het nu nodig heb om wat adempauze te houden (een Kit-Kat hehe). Ik zal de fijne en innige gewoonte om brieven te schrijven later weer opnemen, wanneer ik me minder verzadigd voel.

Het nemen van deze beslissing was niet gemakkelijk en ik voel me niet goed bij het schrijven van deze zinnen. Een aantal mensen waarmee ik momenteel alleen maar ik contact mee kan komen via brieven hebben me VEEL bijgedragen en ik hoop dat, op andere manieren of binnen een tijdje, jullie me dingen blijven bijdragen en blijven veroorloven om elkaar dingen bij te brengen.

Ik verkoos oprecht deze manier, door het schrijven van deze woorden, omdat ik het niet kan verdragen dat er brieven zonder antwoord blijven, dat er zinloos op een antwoord gewacht wordt. Ik zou het niet kunnen verdragen dat het contact verloren gaat doordat de andere persoon zich blijft afvragen of zijn/haar kaart aangekomen is of welke redenen er zouden kunnen zijn waarom ik niet antwoord.

Salud y anarquía.

Carol

[Gepubliceerd op www.alasbarricadas.org, begin januari 2007]

Rondom het proces van de kameraden in Aken

In november 2006 verscheen een nieuwe brochure over het proces tegen de kameraden in Aken met brieven van de gevangenen kameraden, overzichten van solidariteitsacties, solidariteitsteksten en enkele analyse-teksten. De brochure is gebaseerd op "Autour du procès des compagnons à Aachen" dat een jaar eerder verscheen.

Je kan de brochure bestellen bij ABC-Gent en ABC-Antwerpen. We publiceren hieronder de inleiding.

OP 28 JUNI 2004 probeert de politie een voertuig met vier inzittenden te controleren aan een tankstation op de weg naar Aken. Wanneer de agenten het voertuig willen doorzoeken, trekt één van de inzittenden een wapen en lost een schot in de lucht. Met z'n drieën springen ze in een andere wagen, gijzelen de eigenaars en proberen te ontsnappen. De vierde inzittende, een jonge vrouw, blijft achter en wordt gearresteerd. De politie zet onmiddellijk de achtervolging in. Er worden schoten uitgewisseld. De vluchtende auto veroorzaakt een ongeval. De drie laten de gijzelaars gaan en pakken een andere wagen. Ze verschansen in een garage die omsingeld wordt door de politie. Uiteindelijk geven de drie zich over.

De gearresteerden zijn Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez Delgado, Bart de Geeter en Begoña Pombo da Silva. Gabriel is een anarchist uit Spanje die daar twintig jaar in de gevangenis heeft gezeten (waarvan minstens 14 jaar in het isolatieregime FIES) en sinds oktober 2003 ontsnapt was. José is eveneens een anarchist uit Spanje die daar al 23 jaar opgesloten zat en recentelijk ontsnapt was. Bart is een anarchist uit België en ex-lid van het Anarchist Black Cross Gent. Begoña die op de parking van het tankstation gearresteerd werd, is de zus van Gabriel en woont in Duitsland.

In de dagen na hun arrestatie valt de politie binnen bij twee kameraden in Dresden onder het voorwendsel dat zij advocaten voor de gearresteerden zouden gezocht hebben. Op 12 oktober wordt Begoña op borg vrijgelaten en in december 2004 legt de openbare aanklager zijn definitieve aanklachten neer. Op 23 maart 2005 begint het proces. Onze kameraden worden geboeid, blinddoekt en gekneveld naar de rechtbank in Aken gebracht. Na zes maanden van juridisch spektakel valt in september 2005 de definitieve uitspraak. Begoña wordt veroordeeld tot 13 maanden voorwaardelijk voor medeplichtigheid aan een bankoverval in Karlsruhe op 18 juni 2004. Bart krijgt drie jaar en zes maand voor de aanklachten betreffende de vlucht en achtervolging. Gabriel krijgt 13 jaar voor meervoudige moordpoging en gijzelname (naast andere meer specifieke aanklachten) tijdens de achtervolging. José wordt veroordeeld tot 14 jaar voor dezelfde aanklachten als Gabriel met daarenboven een veroordeling voor de bankoverval in Karlsruhe op 18 juni 2004. In september 2006 wordt de aanvraag tot beroep tegen de uitspraak onontvankelijk verklaard, waardoor Bart, Gabriel en José onder de categorie van 'definitief veroordeelden' vallen. Daardoor wordt de bevoegdheid over de opsluitingsomstandigheden overgedragen aan de gevangenisdirecties, waar voorheen de rechter uit Aken daarover besliste. Bart wacht momenteel zijn eventuele voorwaardelijke vrijlating af. Gabriel en José blijven op verschillende manieren het conflict met de gevangenisautoriteiten aangaan.

BART OP VRIJE VOETEN

Bart de Geeter werd meer dan 2,5 jaar gegijzeld door de Duitse Justitie. Na vele juridische en bureaucratische procedures loste de Staat eindelijk haar wurggreep.

Niets mooier dan een gevangenis die afbrandt,
niets vreugdevoller dan een kameraad die
de tralies achter zich laat.

De strijd gaat verder... welkom vriend !

Het maakt ons maar weinig uit of onze kameraden de zaken waarvan ze beschuldigd werden echt gedaan hebben. Wij weten dat zij anarchisten zijn, die hun vrijheid proberen te verdedigen met de middelen die zij opportuun achten. Wij weten dat zij gevochten hebben, vechten en zullen blijven vechten tegen de overheersing in al haar vormen. Hierop baseren wij onze actieve solidariteit, en niet op de juridische of ideologische categorieën van *schuld* en *onschuld* of van *gewelddadig* en *gewelddoos*. Deze categorieën hebben van oudsher het status quo gediend en de keuze voor passiviteit en inertie geprobeerd te camoufleren. Ook deze keer waren de voorbeelden jammer genoeg erg talrijk, en nam het systeem dankbaar diegenen die weigerden kant te kiezen op in haar rangen.(1) Langs de andere kant hebben de medeplichtigheden van anonieme rebellen zich over het hele Europese continent en daarbuiten uitgesponnen. Medeplichtigheden die de discussie hebben aangescherpt, die hun solidariteit omgesmeed hebben tot een aanvalswapen, die nieuwe perspectieven en horizonten hebben opengebrouwen.

Wij weten dat anarchisten altijd op voet van oorlog met het systeem en haar wetten staan, en *dus* criminelen zijn. Deze sociale oorlog voor de vrijheid voeren we op de manier die *wijzelf* opportuun achten, en eigenen ons de middelen toe die we daarvoor nodig hebben. Het geld gaan zoeken waar het in overvloed aanwezig is en de kluisen van de vijand leeghalen is één van die middelen.

In april 2005 verscheen een brochure in verschillende talen die het proces van de kameraden in Aken plaatste in een perspectief van solidariteit en medeplichtigheid. Wij breidden deze originele brochure uit met teksten die nadien nog verschenen zijn, zowel van de gearresteerde kameraden als van medeplichtigen op straat. Wij hopen dat deze brochure een instrument kan zijn om strijdervaringen tot zich te nemen, de medeplichtigheid verder aan te scherpen en de strijd voor de vernietiging van alles wat ons onvrij maakt verder te zetten en uit te breiden.

Enkele medeplichtigen
November 2006

(1) Tot en met de openbare aanklager die op het proces tegen de kameraden enkele artikels vanuit de alternatieve media voorlas om onze kameraden in diskrediet te brengen.

[Uit: *Rondom het proces van de kameraden in Aken*, Enkele medeplichtigen, november 2006.]

Strijdbare solidariteit met anarchistische hongerstakers in de Griekse kerker

Nachtmerrie voor Griekse Staat

6MEI 2006. Tijdens de betoging van het Europees Sociaal Forum in Athene breken zware rellen uit. Meer dan drie uur lang vallen een 2500-tal anarchistenvan kleinere groepen van 400 tot 500 overal in de stad banken, winkelcentra, politiewagens, overheidsgebouwen, een politiehoofdkwartier, de ambassade van de VS en Italië en de bewakers van het parlement aan. De schade is enorm, er worden honderden molotovcocktails gesmeten. Vele politie-agenten raken tijdens de rellen gewond. Die dag worden 20 mensen gearresteerd. Tegen 17 individuen wordt een procedure ingespannen, 3 ervan zitten nog steeds in de gevangenis.

Op 29 november 2006 begon Tarasios Zantorozni, één van deze drie, een hongerstaking om zijn onmiddellijke vrijlating te bekomen. Op 10 december wordt hij overgebracht naar de ziekenboeg van de gevangenis.

Op 15 december 2006 begint ook Gerasimos Kyriakopoulos, ook één van de drie gearresteerden, een hongerstaking. Op 18 december wordt ook hij overgebracht naar de ziekenboeg omwille van problemen met z'n nieren. Begin januari worden beide hongerstakers overgeplaatst naar het ziekenhuis Nikea.

Griekse anarchistenvan autonomen en anti-autoritairhebben vanaf de eerste dag van de hongerstaking hun strijd uitgebreid. Talloze banken, overheidsgebouwen en andere kapitalistische structuren werden aangevallen in solidariteit met de hongerstakers. Daarnaast vonden ook tientallen betogingen, samenkomsten en bezettingen van radio-stations, krantenkantoren, etc. plaats. De sociale vrede in Griekenland lijkt definitief doorbroken te zijn...

Griekse anarchistenvan autonomen roepen op tot internationale solidariteit tegen de Staten, het kapitalisme en alle autoriteit.

Aankondiging van de hongerstaking...

Brief van Tarasios uit Korydalos

OPGESLOTEN ACHTER TRALIES EN STENEN MUREN, na 6,5 maanden in de gevangenis van Korydalos, besef ik dat ze alleen mijn lichaam kunnen gevangen houden. Alles wat echt en vrij is, heb ik intact kunnen houden.

De Staat heeft me gegijzeld omdat ik deelgenomen heb aan een protestmars en omdat het systeem nu eenmaal zondebokken zoekt om hun spektakel van controle en gerechtigheid te promoten. Het verhaal van het systeem heeft zich in al haar grootsheid getoond met de voorgaande leugenachtige en contradictorische verklaringen van de flikken die eerst gewijzigd zijn geweest vooraleer ze voor de onderzoeksrechter gebracht konden worden. Uiteraard hebben deze wijzigingen en andere uitgedonden voorwendsels van de onderzoeksrechter ervoor gezorgd dat mijn zaak uitgesteld werd en zo de zesmaandelijks commissie te beïnvloeden dat ze mijn aanhouding zou verlengen. Trouwens, hoe zou er ook een eerlijke uitspraak kunnen zijn, aangezien er geen enkel bewijs is tegen mij, enkel een montage van manipulaties en vervormingen van feiten.

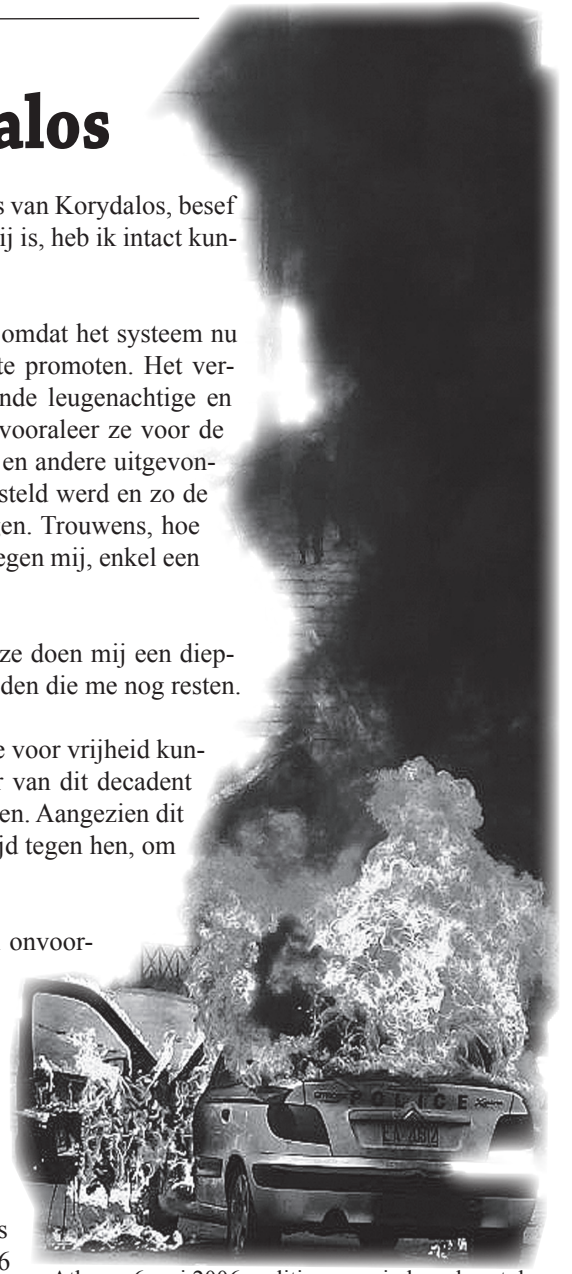
Ze hebben me elke keuze afgenomen, mij naar een doodlopend straatje geleid, ze doen mij een diepgaande onrechtvaardigheid aan, maar ik zet mijn strijd voort met alle mogelijkheden die me nog resten.

Het is lachwekkend dat ze geloven dat ze door mij gevangen te zetten mijn passie voor vrijheid kunnen overwinnen. In een poging de tegenstrijdigheden en het totalitaire karakter van dit decadent systeem te benadrukken, ontnemen ik hen de macht om over mijn lichaam te regeren. Aangezien dit het enige middel is dat ze in handen hebben, gebruik ik het als een vorm van strijd tegen hen, om mijn vrijlating te bekomen.

Daarom ga ik vanaf 29 november over tot een hongerstaking om de directe en onvoorwaardelijke vrijlating van mij en mijn medebeklaagden te eisen, de terugtrekking van alle beschuldigingen en de affaire te klasseren. Ik laat hen de vrijheid niet als werktuig gebruiken voor hun wettelijke en politieke spelletjes. Mijn strijd zal hard zijn en ik zal alle solidariteit en steun nodig hebben van de mensen buiten die solidair zijn met mijn strijd.

Het bewustzijn laat zich niet overheersen, noch gevangen zetten, noch leiden.

Tarasios Zantorozni, "C" vleugel gevangenis van Korydalos
november 2006

Athene, 6 mei 2006, politiewagen in brand gestoken

Kroniek

Solidariteitsacties midden december 2006

De wraak van anarchisten

29/11 ATHENE – In de gevangenis van Korydalos gaat Tarasios Zantorozni, één van de drie gearresteerden van 6 mei, in hongerstaking.

1/12 ATHENE – Solidariteitsbetoging aan de Proyplaea.

8/12 ATHENE – Solidariteitsbetoging op moto's voor het huis van de Minister van Justitie.

15/12 ATHENE – Solidariteitsbetoging op moto's aan de gevangenis van Korydalos.

15/12 KRETA – Solidariteitsbijeenkomst in Heraklion.

15/12 ATHENE – Ook Gerasimos Kyriakopoulos gaat in hongerstaking.

16/12 NAFPLIO – Solidariteitsbijeenkomst met alle gevangen strijders.

16/12 ATHENE – Anarchisten vallen het politiekantoor in Papagou aan. Verschillende politievoertuigen worden met molotovcocktails in brand gestoken.

18/12 ATHENE EN THESSALONIKI – Twee kazernes van de anti-oproerpolitie (MAT) worden aangevallen met tientallen molotovcocktails.

19/12 ATHENE – Acht banken worden aangevallen met gasflessen en ander brandbaar materiaal.

23/12 ATHENE – Solidariteitsbetoging, vergezeld van massale politieaanwezigheid.

27/12 ATHENE – Bezetting van de radio Flash. Er worden solidariteitsteksten de ether ingestuurd. Twee mensen worden gearresteerd, en kort daarna terug vrijgelaten.

28/12 THESSALONIKI – Het beeldje van Jesus in de kerststal op de Aristotelesplaats wordt gekidnapt. De kidnappers eisen de vrijlating van de drie gevangenen van 6 mei.

29/12 VOLOS – Bezetting van een lokale radio. Er worden solidariteitsteksten en brieven van de hongerstakers voorgelezen en er wordt opgeroepen voor de betoging van 31 december.

31/12 VOLOS – Solidariteitsbetoging.

31/12 ATHENE – Opnieuw solidariteitsbetoging op moto's aan de gevangenis van Korydalos. Er worden rookbommen en vuurwerk gesmeten naar politie-agenten die de gevangenis bewaken. De betoging wordt onderweg aangevallen door de flikken, er gebeuren enkele arrestaties.

31/12 ATHENE – Tijdens de officiële viering van het nieuwe jaar, op het moment dat iedereen naar boven kijkt in afwachting van het vuurwerk, wordt een gigantisch span-

Twee dagen later werden in Thessaloniki en in Athene kazernes van de oproerpolitie (vlakbij de universitaire campussen) aangevallen. In Thessaloniki zouden een vijftigtal molotovcocktails gesmeten zijn.

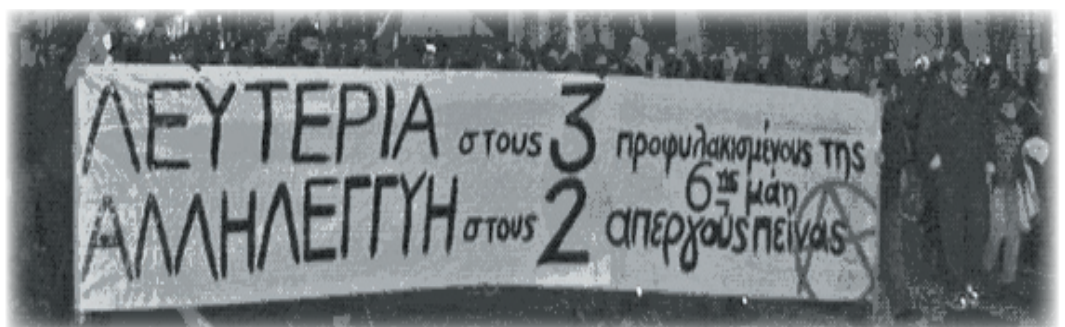
Na deze aanvallen heeft Polydoros, de minister van Binnenlandse Zaken, een verklaring afgelegd waarin hij de politie de toelating geeft om dodelijk geweld (schieten) te gebruiken tijdens zulke aanvallen.

Het antwoord op de beweringen van de minister liet niet lang op zich wachten. Dezelfde nacht werden in Athene acht banken in brand gestoken met campinggasflessen en ander brandbaar materiaal. Op twee plekken hebben de anarchisten aangebeld bij de huizen in de buurt om de bewoners te verwittigen en te vragen hun auto's te verzetten alvorens ze de banken in brand staken.

[Gepubliceerd op 22 december 2006 op <http://liberisubito.splinder.com/>]

DE LAATSTE WEKEN vonden er, van Athene tot in Thessaloniki, talrijke aanvallen plaats tegen banken en politiekantoren als antwoord op de brutale politie-repressie en in solidariteit met enkele gevangenen in strijd.

Vier dagen geleden heeft een groep anarchisten het politiekantoor van Papagou (Athene) aangevallen, waarbij drie patrouille-wagens en één moto vernietigd werden. De aanval was georganiseerd op een manier om de politie te verrassen. In de omgeving aangekomen en hun moto's een beetje verder geparkeerd te hebben, naderden een groep van 10 à 15 individuen te voet het politiekantoor. Er werden traangasgranaten naar binnen gesmeten (in het gebouw en in het wachthokje) om verwarring te zaaien. Daarna zetten een regen van molotovcocktails de politievoertuigen in lichterlaaie. De groep is vervolgens vertrokken, zonder enige arrestaties.

Vanuit de ziekenboeg van de gevangenis van Korydalos

Brief van Gerasimos en Tarasios

ONDERSTAANDE TEKST is een gezamenlijke poging om het contact te behouden terwijl we onze hongerstaking voor onze vrijlating voortzetten.

De gebeurtenissen van de laatste dagen maken het echte gezicht van de repressieve apparaten van de Staat overduidelijk. De fanatieke pogingen van de Regering en de Partijen om de publieke opinie te misleiden mislukt, opnieuw spelen ze het gewoontelijke spel om hun verantwoordelijkheden te ontlopen. Het is kristalhelder dat de verhouding tussen de overheersers en de overheersten noch kan veranderen, noch meer menselijke vormen kan aannemen.

De methodes van de politie, het gerecht en hun bazen proberen altijd elke schreeuw van verzet en strijd in de kiem te smoren, terwijl een demagogische retoriek – afgekeken van de Romeinse bombastische stijl – de praetors verheerlijkt wiens handen elke dag in bloed gedrenkt zijn.

Alleen in een ziekelijke verbeelding kan de zogenaamde rechtvaardigheid de overduidelijke vervolgingen van vele activisten verhuld worden. De zaak van P. Aspiotis, G. Kalaitzidis en G. Karasarinis die vervolgd worden voor onteigening van politiemateriaal; de zaak van N. Kountardas en S. Malindretos die vervolgd worden voor de slagen aan Polyzogopoulos en onze eigen zaak zeggen veel over de inspanningen van een autoriteit die niet over bewijzen of een snelprocedure beschikt. Tegelijkertijd worden activisten zoals G. Dimitrakis vervolgd omdat ze zich verzetten tegen de kapitalistische belangen.

We weten dat de strijdvorm die we gekozen hebben eenzelfde confrontatie veronderstelt, we beseffen dat de duur van onze vervolging waarschijnlijk verlengd zal worden.

Met het altijd parate excuus van de bureaucraten gaat het onderzoek tegen ons verder. Bepaalde verantwoordelijkheden worden overgedragen en de dossiers na bijna acht maanden afgesloten. Elke beroep voor vrijlating zal moeten uitgesteld worden tot na het winterverlof. De intolerantie en het gebruik van gelijklopende procedures probeert ons psychologisch kapot te maken; ze geven niks om onze gezondheid. Het gaat hier over niets minder dan de speerpunt van een totalitair systeem.

Onze tijd in de gevangenis heeft onze overtui-

ging dat de rechtvaardigheid blind is gesterkt. De recente vrijlating van de ‘godfathers’ en de haaien van het para-juridische bewijst de algemene overtuiging dat het gerecht met verschillende maten en gewichten werkt.

In de ziekenboeg van de gevangenis ontdekken we nu dat deze plek geen uitzondering kan zijn op de lange lijst van onaantoonbare plekken van opsluiting en vergeetputten. Zelfs onze medische onderzoeken ontberen elke geloofwaardigheid aangezien de ene diagnose de pathologische problemen beschrijft terwijl de andere die weer wegtoert.

We beginnen zichtproblemen te krijgen. Tarasios is erg verzwakt, en ook ik heb problemen van over-concentratie van urine-zuur in m'n bloed. Desondanks zetten we onze strijd verder, we zullen geen pionnen in hun spel worden.

De rechtzaak tegen de drie activisten (P. Aspiotis, G. Kalaitzidis en G. Karasarinis) wiens enige ‘delict’ de weigering om verklikkers te worden is, is een belangrijk keerpunt op de weg naar autocratie die het Griekse gerecht ingeslagen is. We uiten onze solidariteit en steun aan deze activisten.

Om te besluiten, betuigen we onze solidariteit met de rechtvaardige strijd van diegenen die in de gevangenis van Ioannina opgesloten zitten. (1) Het is een publiek geheim dat de term ‘gevangenis’ gebruikt wordt voor specifieke omstandigheden die op verstikkende stallen van opeengepakte mensen lijken.

De solidariteit die zo velen ons betuigd hebben heeft ons letterlijk omhelst en kracht en moed gegeven in deze moeilijke dagen. Wat is er belangrijker dan te weten dat we niet alleen zijn ?!

*De hongerstakers
Gerasimos Kyriakopoulos
Tarasios Zantorozni
2 januari 2007*

(1) 94 gevangenen van Ioannina hebben een eisenpakket naar voren geschoven die de onmiddellijke verbetering van de omstandigheden en de ontvolking van de gevangenis eist; en daarnaast ook de vrijlating van Zantorozni eist die toen als eerste in hongerstaking was gegaan.

Kroniek

doek met heliumbalonnen opgelaten : « *Vrijheid voor de gevangenen van 6 mei* » en « *Vrijheid voor de hongerstakers* ».

9/1 ATHENE – Bezetting van de radio Rythmos. Tegelijkertijd vindt er vlakbij een solidariteitsbetoging plaats. De betogers worden een tijdje omcirkeld door flikken.

11/1 ATHENE – De anarchistische groep « *Revolutionaire Bevrijdingsactie* » eist vier aanvallen op : drie aanvallen op banken en één op de zetel van de partij Nea Demokratia met gasfles-explosies.

12/1 THESSALONIKI – De radio ERT3 wordt een twintigtal minuten bezet. Er worden brieven van de hongerstakers voorgelezen en de ether ingestuurd.

12/1 PATRAS – Solidariteitsbijeenkomst.

12/1 ATHENE – Solidariteitsbetoging : een duizendtal mensen betogen door de straten van Athene. De flikken proberen de betoging te verbieden, wat mislukt. De spanning is te snijden. In de wijk Exarchia komt het tot botsingen met de flikken. Er worden een zestigtal molotovcocktails gesmeten op de flikken, banken en overheidsgebouwen.

13/1 THESSALONIKI – Solidariteitsbetoging. Enkele honderden mensen betogen door de straten van Thessaloniki. Op het traject worden vijf banken zwaar beschadigd, enkele CCTV-camera's worden vernietigd. Het komt tot rellen met de flikken ; de pers beweert dat 12 flikken naar het militair hospitaal gebracht werden. Pas na middernacht keert de rust terug.

13/1 ATHENE – Solidariteitsbetoging op moto's aan het ziekenhuis van Nikea, waar de twee hongerstakers opgenomen werden. Opnieuw wordt de betoging aangevallen door een speciale gemotoriseerde flikkenbrigade. Er worden 46 mensen gearresteerd. 's Avonds wordt de Polytechnische School bezet om er een permanente plek van tegen-informatie, solidariteit en convergentie van de strijd voor de 3 van 6 mei in te richten.

15/1 VOLOS – De gebouwen van de krant Thessalia worden bezet in solidariteit met de gevangenen.

16/1 KRETA – Anarchisten bezetten twee politieggebouwen in Heraklion in solidariteit met de gevangenen.

16/1 ATHENE – De groep *Revolutionaire Strijd* vuurt een raket af op de Amerikaanse Ambassade. Tegelijkertijd vond de laatste procesdag

Kroniek

van de zaak tegen de gewapende communistische groep 17 November plaats.

17/1 THESSALONIKI – Tijdens een studentenbetoging worden banken en winkels in brand gestoken. 's Avonds wordt de faculteit Theologie van de Universiteit van Thessaloniki bezet door anarchisten, anti-autoritair en autonomen om er een convergentiecentrum van solidariteit met de gevangenen van te maken.

17/1 ATHENE – Tijdens een studentenbetoging vallen groepjes anarchist en autonomen banken aan, steken diplomatieke voertuigen en politiewagens in brand en vernietigen meerdere CCTV-camera's. Er vinden confrontaties plaats met de flikken in de omgeving van de bezette Polytechnische School.

18/1 PATRAS – Bezetting van een radiostation. Er worden solidariteits teksten en brieven van gevangenen voorgelezen.

18/1 – Christodoulos, Savvas en Vassilis Xiros (drie gevangen broers die verdacht worden van lidmaatschap van de gewapende groep 17 November), Iannis Dimitrakis (een anarchist die in januari 2006 werd aangehouden op beschuldiging van bankovervallen) en Nikos Koundardas (beschuldigd van het in elkaar slaan van de algemeen secretaris van de belangrijkste Griekse vakbond GSEE) beginnen een plateaustaking in solidariteit met de drie anarchist.

18/1 ATHENE – Anarchistische groepen vallen banken en overheidsgebouwen in de omgeving van de bezette Polytechnische School aan. Er vinden zware confrontaties plaats met de flikken. Volgens de politie werden op z'n minst 100 molotovcocktails gesmeten.

19/1 ATHENE – Anarchisten bezetten het gebouw van de Unie van Advocaten in solidariteit met de gevangen kameraden.

25/1 - Volgens de dokters zijn de twee hongerstakers in kritieke toestand. De Raadkamer is aan het beraadslagen over een eventuele vrijlating.

19/01 THESSALONIKI – Elke tien minuten blokkeren kameraden het verkeer op de laan (een belangrijke verkeersas) voor de bezette faculteit. Er worden pamfletten uitgedeeld en slogans gespoten op de bussen die

Communiqué van de solidariteitsbetoging in Athene Polytechnische School bezet

VANDAAG 13 JANUARI 2007 vond een anarchistische en anti-autoritair moto-betoging plaats in solidariteit met de drie kameraden die tijdens het Sociaal Forum op 6 mei 2006 in Athene gearresteerd werden. De betoging werd aangevallen door speciale mototroepen (Z-team), op de terugweg van het Nikea Hospitaal waar de twee hongerstakingende gevangenen Tarasios Zantorozni en Gerasimos Kyriakopoulos vastgehouden worden. De anti-oproerpolitie (MAT) bestormde de kameraden die op de grond lagen. 42 werden gearresteerd en opgesloten in het nationaal veiligheids hoofdkwartier van de politie in Athene. Velen zijn gewond, 4 zitten (negen uur later) nog steeds vast.

Zantorozni en Kyriakopoulos zijn respectievelijk al 46 en 28 dagen in hongerstaking. Op 9 januari werden ze overgeplaatst vanuit de gevangenis van Korydalos naar een veiligheidsafdeling van het Nikea hospitaal omdat hun gezondheid achteruit ging.

Samen met Kostas Katsadourous zitten ze al sinds 6 mei 2006

v a s t
op be-
schuldi-
ging van
deelname
aan rellen
tijdens de
internationale
anti-oor-
logsbetoging
van het Euro-
pees Sociaal
Forum in Athene.

De gevangen kameraden van 6 mei zijn 3 van de duizenden individuen die toen op straat kwamen. Er braken rellen uit tussen de repressietroepen en de anarchist en jonge rebellen; gebouwen van de Staat en het kapitalisme werden aangevallen. 17 betogers werden gearresteerd met zwaar overdreven beschuldigingen, 3 worden nog steeds in de gevangenis vastgehouden zonder dat er bewijzen zijn (met de politieke instemming van de traditionele linkse partijen en groepen). Ze willen hen straffen als voorbeeld voor diegenen die ervoor kiezen om zonder bemiddeling of institutionele vertegenwoordiging in verzet te gaan. De strijd die de hongerstakers voor hun vrijheid begon-

nen zijn en waarbij ze hun lichaam als wapen gebruiken, is nu het terrein geworden waarop het algemeen conflict tussen de Staat en haar tegenstanders haar uiting vindt.

Het gaat over een aanval waarmee de Staat via alle beschikbare repressieve mechanismen van propaganda en controle, probeert de anarchist en anti-autoritair te isoleren en elimineren. De anarchist en anti-autoritair zijn het meest radicale deel van het sociale verzet, maar de Staat wil uiteindelijk de overgave van de hele samenleving. Onder deze omstandigheden van intensere Staatsterreur is elke solidariteitsactie met de gevangen strijders onder vuur komen te liggen. Het doel van deze repressie is niet alleen om de 3 zolang mogelijk in de gevangenis te houden, maar ook om de dynamiek van solidariteit, zelforganisatie en strijd tegen de plannen van de Staat en de bazen kapot te maken.

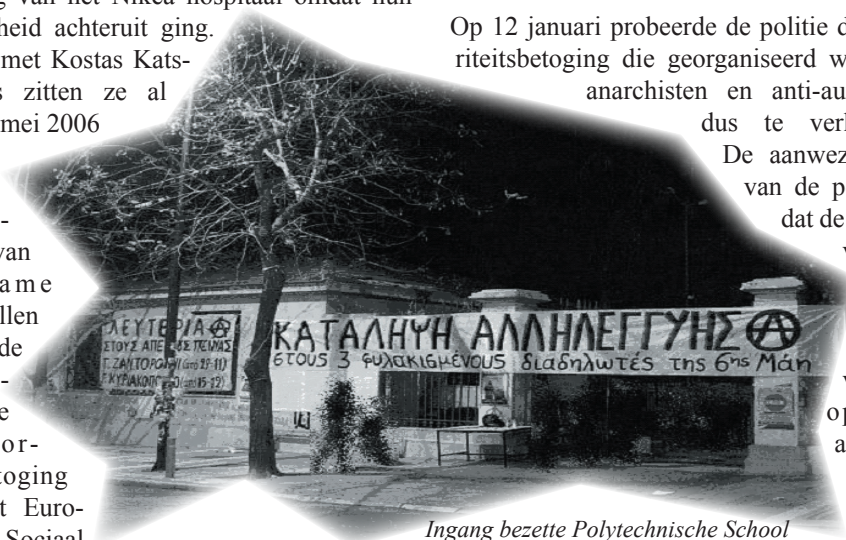
Op 12 januari probeerde de politie de solidariteitsbetoging die georganiseerd werd door anarchist en anti-autoritair

te verhinderen. De aanwezige chef van de politie zei dat de betoging verboden

was, op instructie van de openbare aanklager, maar dit werd teniet

gedaan door de volharding van de betogers. Uiteindelijk vond een stevige betoging plaats in het centrum van Athene. De aanval op de betoging vandaag (13 januari), de gearresteerden en de gewonden is het toppunt van het repressieve geweld. Het onthult de bedoeling van de Staat om de strijd van de hongerstakers in stilte toe te dekken, om de solidariteit te terroriseren en de ontwikkeling van de anarchistische strijd aan te vallen.

Wat eraan voorafging: de arrestatie van een anti-autoritair kameraad, net buiten zijn huis, na de moto-betoging aan het huis van de minister van Justitie; intensieve provocatie en druk van de Z-teams van de politie tijdens een moto-betoging aan de gevangenis van Kory-

Ingang bezette Polytechnische School

dalos op 15 december; een politie-aanval op de moto-betoging van Oudejaarsavond aan de gevangenis waarbij vele kameraden opgepakt werden en één iemand aangeklaagd werd; en uiteindelijk de anti-oproerpolitie die het radio-station dat bezet werd door een vijftigtal anarchisten op 9 januari omsingelde.

TEGEN de pogingen van de Staat om de strijd van onze gevangen kameraden in hongerstaking te isoleren achter een muur van stilte.

TEGEN de voortdurende repressieve aanvallen tegen anarchisten en anti-autoritair, gericht op isolatie en uitroeiing.

TEGEN de pogingen om sociale vrede op te leggen

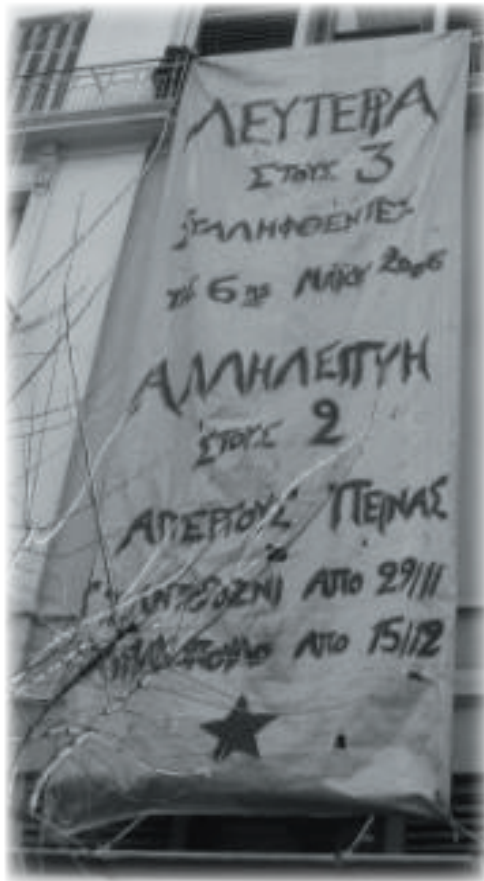
WIJ NEMEN DE POLYTECHNISCHE UNIVERSITEIT VAN ATHENE OVER EN EISEN DE ONMIDDELLIJKE VRIJLATING VAN ONZE VIER KAMERADEN DIE VASTGEHOUDEN WORDEN IN HET GEBOUW VAN NATIONALE VEILIGHEID NA DE POLITIE-AANVAL TEGEN DE MOTO-SOLIDARITEITSBETOGING EN DE ONMIDDELLIJKE VRIJLATING VAN DE GEVANGEN BETOGERS VAN 6 MEI.

Door de bezetting van dit universiteitsgebouw gaan we een plek van voortdurende tegeninformatie en solidariteit in onze stad maken. Het is een horizontale en niet-hiërarchische poging gebaseerd op de algemene vergadering van de bezetters. Geen enkele repressieve actie zal onze solidariteit met de gevangen kameraden kunnen uitdoven of de sociale strijd voor de bevrijding van de ketenen van Autoriteit stoppen.

DE PASSIE VOOR VRIJHEID IS STERKER
 DAN EENDER WELKE CEL.
 SOLIDARITEIT MET ALLE GEVANGEN
 EN AANGEKLAAGDE
 SOCIALE STRIJDERS
 VRIJHEID VOOR ALLE GEVANGENEN
 SOLIDARITEIT IS ONS WAPEN

*Vergadering van de bezette
 Polytechnische School Athene
 13 januari 2007, 19u.*

PS: Op het moment van dit schrijven werden de vier gearresteerden vrijgelaten (na bijna 9 uur gevangenschap). Eén kameraad heeft serieuze wonden aan z'n borst en rug en schaaftwonden aan z'n hoofd.

Spandoek dat tijdens de bezetting van het gebouw van de Unie van Advocaten in Athene werd uitgehangen, 19 januari 2007

Spandoek boven vallei die de vrijlating eist van de drie hongerstakers

worden tegengehouden.

20/01 ATHENE – Een tweehonderdtal mensen komen samen aan het ziekenhuis Nikea om de hongerstakers te ondersteunen.

20/01 CHANIA – Er worden spandoeken in solidariteit met de hongerstakers neergelaten aan de bezette universiteitsgebouwen en boven de haven.

20/01 ATHENE – De radio Flash wordt bezet door studenten. De leiding van de radio weigert hen toe te staan op antenne te spreken en verandert de frequentie. Na wat getouwtrek lezen de studenten een tiental minuten lang communiqués voor van verschillende algemene vergaderingen van de studentenbeweging in solidariteit met de gevangenen van 6 mei.

21/01 PATRAS – Tijdens de openingsceremonie van het carnaval wordt een spandoek opgehangen vlak naast het officiële podium. Er worden pamfletten uitgedeeld en slogans geroepen.

22/01 THESSALONIKI – Een zestigtal mensen vertrekt vanuit de bezette faculteit in betoging. Ze worden door ongeveer 70 anti-oproerflinken omringd.

23/01 PATRAS – Een honderdtal mensen houden een solidariteitsbetoging.

23/01 NAXOS – Tegeninformatie-actie op het strand van het belangrijkste dorp van het eiland.

23/01 ATHENE – Massale sabotages van bankautomaten over de hele stad.

24/01 LARISSA – Solidariteitsbijeenkomst.

25/01 KAVALA – Twee kantoren van de centrumrechtse regeringspartij Nea Demokratia worden aangevallen met molotovcocktails. De actie wordt opgeëist : « *Bij het ochtendgloren van donderdag 25 januari werden symbolische brandaanvallen gerealiseerd in Kavala tegen twee kantoren van de Nea Demokratia. Wij willen zo onze solidariteit betuigen met de drie gevangenen van 6 mei 2006, waarvan er twee in hongerstaking zijn (Zantorozni sinds 29/11 en Kyriakopoulos sinds 15/12). Zolang de Staat twee jonge menselijke wezens de dood injaagt zal onze wraak zich verwezenlijken. Vrijheid voor allen die in de cel zitten. Woede en bewustzijn.* »

26/01 PATRAS – Solidariteitsbetoging. Langs het traject worden graffiti's gespoten, er worden bommetjes gesmeten.

27/01 IOANNINA – Solidariteitsbe-

Kroniek

toging. Langs het traject worden muren beschilderd. De kantoren van de partij Nea Demokratia worden aangevallen met tientallen verbommen. Op het einde van de betoging omsingelen de anti-oproerflikken de groep en eisen dat de schilders worden uitgeleverd. De kameraden haken in en zetten hun betoging verder totdat de flikken uiteindelijk afdruipten.

27/01 AGRINIO – Solidariteitsbijeenkomst.

27/01 IRAKLEIO – Bezetting van een lokale radio. Een halfuur lang worden solidariteitssteksten de ether ingestuurd.

27/01 THESSALONIKI – Solidariteitsbetoging waar ook studenten van verschillende bezette faculteiten aan deelnemen.

28/01 KEFALONIA – Solidariteitsbijeenkomst in de hoofdstraat van de hoofdstad van het eiland.

29/01 ATHENE – Solidariteitsbijeenkomst in de belangrijkste winkelstraat.

Dit overzicht is verre van volledig. In talloze steden werden solidariteitsbijeenkomsten georganiseerd, duizenden affiches geplakt, overal graffiti,... Daarnaast werden tientallen gebouwen en infrastructuur van Staat en Kapitaal aangevallen, in brand gestoken,...

Vanuit het ziekenhuis van Nikea

Brief van Tarasios en Gerasimos

WE ZITTEN NU al een tijdje in het ziekenhuis van Nikea. We zitten geïsoleerd, er is geen telefoon, we krijgen met moeite kranten en voortdurend worden de bezoeken van onze naasten en advocaten verstoord. Toch zijn jullie alsmaar talrijkere daden van solidariteit ons ter ore gekomen, en zien we ook hoe de Staat erop reageert. De Staat heeft al haar 'humanitaire' schijn verloren, ze toont alsmaar meer haar echte walgelijke gezicht. Gedreven onderdrukt ze jullie pogingen om onze collectieve strijd bekend te maken. De zaak van B. Grivas die brutaal afgeranseld werd door de flikken op zaterdag 13 januari, is veelzeggend. We verheugen ons wanneer we jullie voelen. Het onmiddellijke contact met jullie solidariteit geeft ons de moed en de kracht om door te gaan.

Zolang ze het bewustzijn blijven proberen te onderdrukken, zal het in opstand komen. De passie voor vrijheid is sterker dan eender welke kerker.

*Tarasios Zantorozni
Gerasimos Kyriakopoulos*

17 januari 2007, Ziekenhuis Nikea, Athene

Communiqué van de solidariteitsbezetting in Thessaloniki Universiteit Thessaloniki bezet

VANDAAG 17 JANUARI hebben wij, anarchisten, anti-autoritair en solidaire kameraden de faculteit Theologie van de Universiteit van Thessaloniki bezet, als teken van solidariteit met de gevangenen in hongerstaking T. Zantorozni (sinds 29 november) en G. Kyriakopoulos (sinds 15 december). De bezetting zal een centrum van tegen-informatie en actie worden, met als doel de onmiddellijke vrijlating van de 3 kameraden die in voorhechtenis zitten naar aanleiding van de rellen tijdens de betoging van het Europees Sociaal Forum op 6 mei 2006 in Athene.

Die dag zijn honderden anarchisten, anti-autoritair en jonge rebellen urenlang de confrontatie met de politie aangegaan. Ze hebben ook banken, ambassades en luxewinkels aangevallen. De 6de mei was een bevestiging van het recht op sociaal tegen-geweld. Een bevestiging in daden van de breuk met de verzoeningslogica van de Staat en de bazen die de linkervleugel van het systeem voorstelt. Er waren 17 arrestaties, 3 gearresteerden zitten nog altijd in voorhechtenis (T. Zantorozni, G. Kyriakopoulos en K. Katsadouros). De enige bewijzen tegen hen zijn de leugenachtige verklaringen van de flikken. Op dit moment komt de hongerstaking in een kritieke fase. T. Zantorozni begint aan zijn vijftigste

dag en zijn gezondheidstoestand is problematisch. Hij riskeert blijvende gevolgen – als dat al niet het geval is. G. Kyriakopoulos zit in een gelijkaardige situatie; toen hij zijn hongerstaking begon, had hij een nier- en miltbreuk.

De strijd voor de vrijlating van de 3 van 6 mei speelt zich af tegen de achtergrond van staten over de hele wereld die hun juridisch en repressief arsenaal voortdurend moderniseren, die terreurwetten afkondigen, die angst zaaien en de sociale controle uitbreiden. Ook de Griekse Staat gaat in die richting om de sociale strijd te breken. Het is net daarom dat de strijd van de hongerstakers iedereen die strijdt voor sociale en individuele bevrijding aangaat.

**Wij zullen niet onderhandelen over de gezondheid
en het leven van de hongerstakers.
Wij eisen hun onmiddellijke vrijlating.**

Elke dag om 17u open vergadering.

*Solidariteitsbezetting van de faculteit theologie.
Thessaloniki, 17 januari 2007*

Vanuit het ziekenhuis van Nikea

Tweede brief van Tarasios en Gerasimos

VANUIT HET ZIEKENHUIS NIKEA, waar we nog altijd zitten, sturen we onze warme groeten naar de algemene vergadering van de bezette Polytechnische School en naar de solidariteitsbeweging die alsmaar breder wordt. De beslissing van de openbare aanklager maar ook het feit dat de Raadkamer die over onze opsluiting beslist nog altijd niet gezeteld heeft, bewijzen nogmaals dat voor de macht diegene die vecht voor vrijheid en waardigheid een vijand is die moet afgemaakt worden.

Wij zijn geen helden, wij houden van het leven, maar zonder waardigheid is er geen leven mogelijk. Wij eisen niet alleen onze eigen onmiddellijke vrijlating, maar ook die van K. Katsadourous. Zelfs volgens de wetten van deze hypocriete macht is de voortzetting van onze voorhechtenis illegaal.

Onze strijd kan niet stoppen, het is enkele richting totdat we gelijk halen. De spelletjes die de macht op onze rug zou willen spelen doen er niet toe, wij hebben er niets mee te maken want de macht kan ons bewustzijn en onze dromen niet onderwerpen.

ZE KOMEN ER NIET DOOR EN DE MACHT ZAL IN IEDER GEVAL VOOR DE OGEN VAN DE HELE SAMENLEVING ONTMASKERT WORDEN...

De collectieve strijd gaat voort.

Tarasios Zantorozni en Gerasimos Kyriakopoulos
Nikea, 25 januari 2007

Sabotages van bankautomaten in Athene

IN EEN VIJANDIGE EN VAAK STOMVERVELLENDE STAD is het voor ons tijd om te experimenteren met nieuwe manieren om er te bewegen. Gisteravond zijn we gaan wandelen. Een onbekend aantal individuen schuimde 's avonds de straten van de stad af, een golf van solidariteit met de drie kameraden die nog steeds opgesloten zitten voor de betoging van 6 mei.

Gewapend met enkele oude telefoonkaarten, lijm en enkele onuitwisbare stiften wandelden we door de straten en saboteerden we de tientallen bankautomaten waarmee deze stad bezaaid is om de enige toegelaten vrijheid onder het kapitalisme te verzekeren : de koopwarencirculatie.

En het was mooi, een kapotte kaart en wat lijm.

En vele bankautomaten.

En wandelingen zonder uitgesproken richting. In de stad en in de nacht.

En hoeveel automaten zijn we niet tegengekomen waar anderen ons al voor waren geweest...

Met hoevelen waren we gisteren om de straten af te schuimen ?

En wat een vreugde toen we de bankautomaat verwoestten terwijl er een politiepatrouille aan de overkant van de straat stond.

En de onderlinge competitie voor de slogans.

En natuurlijk hebben we ook wat auto's dichtgelijmd. (Mensen, het is echt wel genoeg geweest met de voertuigen overal in deze stad. Wij bereiken ons verzadigingspunt. Provoceer ons niet langer.)

Blijkbaar zijn er dus verschillende manieren om je in de stad te begeven.

Het uur is gekomen om ons te laten meeslepen.

Bovendien hebben we toch niets beter te doen.

Gisteren hadden de pinten en de kussen in de straat een beetje een aroma dat bedronken was door de catastrofe.

Het is eenvoudig. Doe het.

SOLIDARITEIT MET DE HONGERSTAKERS.

Vrijheid voor allen die in de cel zitten.

De kennis van de straat is de straat van de kennis.

Nachtelijke acrobaten
24 januari 2007

In de namiddag van 16 januari 2007 wordt de Nationale Bank van Griekenland in het centrum van Athene overvallen. Een van de overvallers, Iannis Dimitrakis, raakt na een schietpartij met twee flikken van een speciale brigade zwaargewond. De vier andere kameraden ontsnappen met een buit van 50 000 euro (volgens de kranten). Iannis werd maandenlang in verschillende ziekenhuizen opgenomen, daarna werd hij opgesloten in de gevangenis van Korydalos. Een tijdje geleden werd hij overgeplaatst naar Neapolis op Kreta. Het Griekse gerecht beschuldigt Iannis van 7 overvallen, en het proces zal vallen onder de bepalingen van de anti-terrorismewet. Iannis is een anarchistische kameraad. Hij kan op heel wat sympathie rekenen en wordt ondersteund door de anarchistische en anti-autoritaire bewegingen in Griekenland. Hij begon een plateau-staking in solidariteit met de hongerstakers.

Brief van Iannis Dimitrakis

DE MINISTER VAN OPENBARE ORDE, Vyton Polydoros, sprak onlangs op een persconferentie over de solidariteitsacties van anarchisten met de opgesloten kameraden. Op een bepaald moment heeft hij het over een zekere "Dimitrakis, een dief van gemeen recht, waarover de anarchisten op Indymedia schrijven". Daar heb ik wel wat op te zeggen...

Ik ben het die dagelijks de burger van dit land besteedt en zijn portefeuille leegrooft door bedisselingen met belastingen, banken, de DEI, OTE, EVDAP, ¹ supermarkten en de vrije markt.

Ik ben het die de burger elke keer aan het eind van de maand de wanhoop induwt, wanneer het individu zich realiseert dat hij zijn financiële verplichtingen niet aankan. Ik ben het die hem verplicht om slopende uren te werken (vaak zelfs zonder verzekerd te zijn) en hem enkel tijd laat om te slapen. Ik ben het die zijn essentiële rechten met de voeten treedt, rechten die verworven werden door strijd en betaald werden met bloed. Ik verplicht hem zelfs tijdens het weekend te werken.

Ik ben het die met grote machtsontplooiing en onverzettelikheden hem in elkaar slaat wanneer hij staakt en betoogt. Ik ben het die de anderen niet respecteert, hen broodkruimels geeft om te overleven en hem jaren van armoede, schaamte en vernerding 'schenkt'.

Ik ben het die de diefstal via de beurs georganiseerd heeft, en het spaargeld van duizenden families heeft leeggezogen. Ik ben het met mijn economische agenten die hen aangezet heeft om op de beurs te investeren door op te scheppen over de beruchte beursleningen. Ik heb talloze mensen naar de economische catastrofe geleid, en anderen naar zelfdood.

Ik ben het die permanent terrorisme toepast door werkers na 15 of 20 jaar dienst te ontslagen, hen in de muil van het vraatzuchtig monster van de dop te smijten en tegelijkertijd diegenen die overblijven te verlammen door ontslag al s het zwaard van Damocles boven hun hoofd te houden. Ik ben het die arbeiders doodt in de fabrieken, op de schepen, op de bouwerven, tijdens de infrastructuurwerken voor de Olympische Spelen en tijdens allerhande werken van "infrastructuur en ontwikkeling".

Ik heb het die de dromen van jongeren kapotmaakt, hen alleen maar in ontevredenheid stort. Ik ben het die hen in de drugs en de miserie duwt. Ik ben het die hen een goede opvoeding ontnemt die hen de gepaste mogelijkheden voor de strijd of het leven zou kunnen bieden.

Ik ben het die zonder medelijden arbeiders, gepensioneerden, schoolgangers, immigranten en studenten in elkaar slaat. Ik ben het die buitenlandse vrouwen verkracht binnen en buiten de politiekantoren. Ik ben het die oplichterij, drugstrafiek en mensenhandel toedekt en er af en toe zelf wat aan verdient.

Ik ben het die autobestuurders en motorrijders gek maakt met

boetes en dat omwille van hun eigen verkeersveiligheid rechtvaardig. Ik ben het die geen veilige wegen aanlegt waardoor honderden mensen op de asfalt het leven laten.

Ik ben het die altijd gewapend rondloopt en door mijn zenuwstelsel jongeren heb gedood of invalide gemaakt, die hen 'per ongeluk' neerschiet en alleen pijn, droefheid en ergernis nalaat.

Ik ben de beruchte bloembak [koosnaam voor de groene wagens van de anti-oproerpolitie, nvdr] die rustig aan het rijden was toen de Cypriotische student eronder 'viel'.²

Ik ben het die Pakistanen ontvoerd heeft in het kader van het waarborgen van de nationale veiligheid. Ik ben het die de muren van de kamers van de laan Balaoritas en Alexandras ³ heeft laten bloeden door de schreeuwen van wanhoop, pijn en doodstrijd van ontelbare onbekenden in deze folterkamers. Folter die ik als een marionet toepas omdat ik geen zin heb om bewijzen te zoeken om een zaak op te zetten en omdat ik liever eventuele bekentenissen aftroggel. Ik ben het die hen beschuldigd met complete montages en aan de lopende band voorlopige hechtenissen uitdeelt. Ik ben het die beklagden tot onrechtvaardige en extreem zware straffen veroordeelt, wat verschillende advocaten bevestigen. Ik ben het die mensen gevangen houdt in afgrijselijke omstandigheden, in instellingen die je correctionele winkels zou kunnen noemen.

Ik ben het die mijn nalatigheid en traagheid in het uitvoeren van mijn taken telkens weer toont, met als resultaat dat vier MENSEN levend verbrand werden in hun cel op vleugel A van de gevangenis van Korydalos.

Ik ben het die in alle sectoren van het openbare leven tot corruptie aanzet, corruptie aanmoedigt.

Ik ben de oorsprong van het kwade, van het monster, de oorzaak van de teloorgang van de samenleving.

Maar ik ben, zoals jullie zelf zeggen, niets meer dan een GEWONE dief van GEMEEN RECHT. Ik en mijn gelijken van de kringen waartoe ik behoor, zijn verantwoordelijk voor alles. Maar vooraleer ik deze opeising van verantwoordelijkheid afsluit, wil ik jullie twee vragen stellen:

WIE BENT U? En wat doet U en uw soort opdat het individu en bij uitbreiding de samenleving op een dag al het kwade en diegenen die het veroorzaken van onderuit kan verjagen?

Iannis Dimitrakis

Vanuit de gerechtelijke gevangenis van Neapolis
20 december 2006

¹ Openbare bedrijven voor elektriciteit, telefoon en water.

² Ongeveer een jaar geleden overreed de anti-oproerpolitie MAT tijdens een betoging een Cypriotisch student, die daarbij het leven liet.

³ Twee straatnamen waar zich politiekantoren bevinden.

Rechtbank laat aanklachten tegen drie anarchisten uit Athene vallen

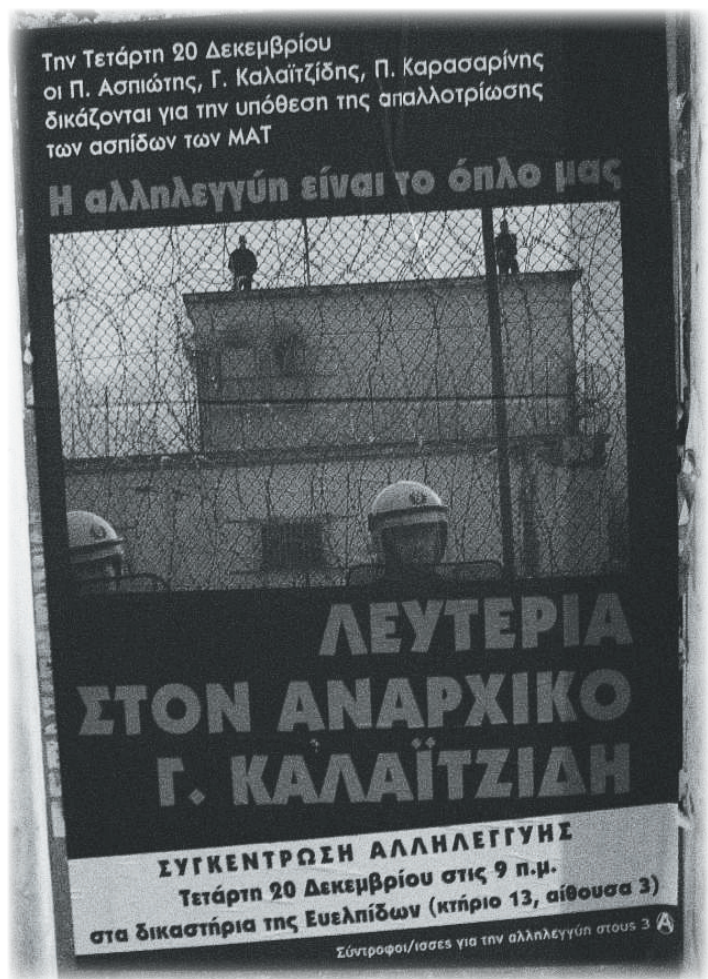
Kroniek van mislukte montage en offensieve solidariteit

ALLES IS BEGONNEN OP 7 JULI 2005. G. Kalaitzidis en P. Karasarinis werden gearresteerd toen ze kapotgemaakte politiechilden bij zich hadden. Die schilden waren gestolen tijdens aanvallen tegen de brigades van de Griekse oproerpolitie MAT. De aanvallen waren uitgevoerd door een groep individuen die zichzelf de Beweging voor de Verspreiding van de Chaos noemde (in het Grieks komen de letterwoorden overeen met de afkorting van de retpolitie: MAT). In de eerste plaats was de aanval een antwoord op de schoten en de verwonding van een anti-autoritaire door een lijfwacht van een ex-minister die gewapend rondliep op de Polytechnische School (1). Ten tweede wilde de aanval ook solidariteit betuigen met de inwoners van Ano Liosia (Athene) die in elkaar geslagen waren door de MAT tijdens hun mobilisaties tegen de modder van afvalwater.

Twee dagen later werd ook P. Aspiotis aangehouden op basis van zijn persoonlijke relatie met Kalaitzidis. De politie had bovendien een door hen beiden gehuurde kluis met (nooit gebruikte) kogels gevonden. In het begin draaide het voor de politie alleen maar om specifieke misdaden, terwijl nu het hele procedurele apparaat tegen de drie ingezet wordt: de vervolging voor de misdaden kaderen ze nu binnen de anti-terroriswetten. Artikel 187 over de vereniging en oprichting van een terroristische groep werd tegen hen ingezet waardoor de drie konden beschuldigd worden van alle aanvallen met molotovcocktails die in Athene uitgevoerd werden vanaf 1998 (startjaar van de huur van de kluis)! Bewijsmateriaal ontbreekt, en dus hebben ze de vervolging gebaseerd op hun politieke en persoonlijke relaties. Zo'n vervolging is niet meer dan een natuurlijk gevolg van de verklaringen van de ex-minister van Openbare Veiligheid. Zonder terughoudendheid begon hij een heksenjacht om de "Vereniging van Exarchia af te schaffen (2), en allen die agitatie veroorzaken te onderdrukken."

Eén van de karakteristieken van de vervolging op basis van de anti-terroriswetten is de verspreiding van de gevangenen over diverse strafinstellingen. Deze repressieve praktijk werd in januari 2006 gebroken toen P. Aspiotis overgeplaatst werd naar Korydalos (waar de twee anderen zaten). Aspiotis heeft daarvoor een zware strijd (honger- en dorststaking) gevoerd.

In de zomer van 2006 werden Aspiotis en Karasarinis na een jaar opsluiting voorwaardelijk vrijgelaten. Midden november werd Kalaitzidis overgeplaatst van de gevangenis van Korydalos (Athene) naar de gevangenis van Ioannina (een kleine stad in het noordoosten van Griekenland). Op 20 december

Solidariteitsposter uit Athene, "Vrijheid voor de anarchist Kalaitzidis"

begon hun proces via een spoedprocedure, omdat Kalaitzidis op 7 januari 18 maanden zal gezeten hebben, het maximum van voorarrest. Begin januari viel de definitieve uitspraak. De rechtbank liet alle aanklachten vallen, behalve bezit van vuurwapens. Karasarinis werd vrijgesproken, Aspiotis kreeg 8 maanden en Kalaitzidis 21 maanden. Kalaitzidis zat als enige nog vast, maar werd na de uitspraak vrijgelaten.

Deze uitspraak is een grote overwinning voor de beweging van solidariteit die de drie verdedigd heeft met actieve medeplichtigheid, tegen de anti-terrorisfabeltjes van de Staat en haar navenante constructies van subversieve verenigingen.

(1) De Polytechnische School in Athene is een plek waar veel anti-autoritaire, anarchistische en revolutionaire samenkomsten georganiseerd worden.

(2) De Vereniging van Exarchia is een onbestaand uitvindsel. Exarchia is een wijk in Athene waar inderdaad veel autonomen, anti-autoritair en anarchistisch wonen.

BEGIN MEI 2005 arresteerde de Italiaanse politie vijf anarchisten en voerde bij tientallen anderen huiszoekingen uit. 'Operatie Nottetempo' viseerde vooral de anarchisten uit Lecce die al jarenlang een compromisloze strijd voerden tegen het asielkamp Regina Pacis, beheerd door de priester Lodeserto. Ook hier gaat het niet om specifieke aanklachten, maar om het behoren tot een subversieve vereniging. Momenteel zit alleen Salvatore nog vast; Cristian en Saverio staan onder huisarrest.

Operatie Nottetempo: hoorzitting 23 november 2006

Verklaring van anarchisten voor de rechtbank van Lecce

De hoorzitting van 23 november 2006 eindigde veel eerder dan verwacht. De rechter was erg teleurgesteld dat de openbare aanklager er niet in geslaagd was zijn laatste getuigen voor het Hof te brengen. Bijgevolg werd de hoorzitting uitgesteld tot 18 januari 2007.

Het verzoek voor een toelating om te werken door de advocaat van Salvatore werd geweigerd. Onze kameraad las een verklaring voor, die ook ondertekend was door enkele medebeklaagden.

Voorgedragen verklaring voor het Hof door de anarchisten van Lecce

WIJ HEBBEN besloten een korte verklaring te brengen om enkele vragen op te helderen en de leugens te weerleggen die door priester Cesare zijn verteld voor dit Hof tijdens de laatste hoorzitting.

Eerst en vooral willen we woorden hun echte betekenis teruggeven, die een juiste inhoud in zich dragen. Wanneer de intentie bestaat om de realiteit te verbergen, is de eerste stap om haar namen te geven en haar te verdraaien totdat elke relatie met de waarheid verloren is. Dit is een gebruikelijke praktijk deze dagen waarin nieuw taalgebruik ontplooid wordt. Zo wordt het voeren van oorlogen 'vredesmissies' of 'humanitaire operaties' genoemd en detentiecentra voor immigranten 'welkomstcentra'. In dezelfde zin noemt priester Cesare Lodeserto de gevangenen in het Regina Pacis kamp 'gasten' en spreekt hij over een systeem van 'passief toezicht'.

Het is een beetje raar dat deze 'gasten' in het oog werden gehouden door een systeem van videotoezicht, dat 'politie moest optreden in het kamp' (om Lodeserto te citeren), 'arrestaties werden uitgevoerd binnenin de structuur' en 'de mensen in de kampen werden geregistreerd volgens de gangbare regels van die structuur'. In feite werden de immigranten geregistreerd en geboekstaafd als goederen. Gevangenen worden ook geregistreerd en de gedeporteerden in de Nazi concentratiekampen werden ook geregistreerd en gecatalogiseerd.

Om verder te gaan, zowel Cesare als de onderzoekers beweerden dat de opstanden in het Regina Pacis kamp uitbraken toen anarchisten aan deze afschuwelijke plaats aan het demonstreren waren. Wij zijn niet geïnteresseerd te horen of we tot iets in staat zijn. Integendeel, als anarchisten trachten we allerlei nuttige instrumenten te vinden om tussenbeide te komen in een realiteit die we niet dulden.

De essentie is wat anders, en ook, laat ons zeggen, wat eenvoudig. Waar waardigheid verpletterd wordt en waar het leven opstand gekrenkt, breken opstanden spontaan uit. Deze simpele waarheid wordt tentoongespreid in het verhaal van totalitaire instituten in het algemeen en het Regina Pacis kamp in het bijzonder, zoals de lange lijst van afle-

veringen aantoont. Het is de vastberadenheid van individuen zelf die alle individuele en collectieve opstanden voortbrengt, niet de bekwaamheid van anarchisten.

Tenslotte willen we toelichten wat Cesare beweerde, verwijzend naar een voorval dat plaatsvond op 10 augustus 2004, waarbij een Roemeen in z'n late twintig, Vasile Constantin, totaal verlamd achterbleef. Wij willen niet discussiëren over de vraag of wat deze man zegt waar is (dat hij in elkaar was geslagen door de politie terwijl hij op de grond lag nadat hij van de omheining was gevallen, we kennen deze beleefde politiepraktijken maar al te goed). Wij willen enkel duidelijk maken dat nooit ofter nooit

Verslag hoorzitting 18 januari in Lecce

OP 18 JANUARI vond er opnieuw een hoorzitting van het Notte-tempo proces plaats in Lecce.

De getuigen van de openbare aanklager, waaronder ook dokter Katia Cazzato en dokter Ruberti, legden hun verklaringen af. De dokters hadden valse medische certificaten opgesteld na de afranseling van de immigranten die hadden geprobeerd te ontsnappen uit Regina Pacis. Alhoewel Cazzato en Ruberti toen niet aanwezig waren, stelden ze de kneuzingen en verwondingen aangebracht door carabinieri en priester Lodeserto voor als een resultaat van een zware val. Beide dokters ontkenden dat ze iets verkeerd hadden gedaan.

Al de verzoeken die door de verdediging naar voor werden gebracht, in het voordeel van de drie kameraden die nog steeds onder huisarrest zitten (de toelating om te werken en de mogelijkheid om naar de rechtbank te gaan zonder politie-escorte) werden afgewezen.

Het lijkt dat Salvatore, Saverio en Cristian onder huisarrest zullen blijven tot het einde van het proces. Daarenboven geeft de weigering van zelfs het kleinste verzoek van hun advocaten de indruk dat niet enkel de rechtbank nog de touwtjes van dit proces in handen heeft. Tot nu toe leek het erop dat de beschuldigingen van subversieve vereniging zouden wegvallen en sommige beklaagden alleen van specifieke "misdaden" beschuldigd zouden worden. Nu gaan we echter terug in de richting van een bestraffing op basis van subversieve vereniging.

De volgende zittingen zullen plaatsvinden op 25 januari en 8 en 22 februari.

Cesare of eender wie die werkt in Regina Pacis 'deze man geholpen helpen op elke mogelijke manier', zoals deze laatste verklaarde. Integendeel, de jonge Roemeen was totaal in de steek gelaten door de beheerders van het kamp, die simpelweg zijn vrouw in Roemenië lieten weten dat hij stervende was, zonder verder in contact te blijven met haar. Vasile, beter gekend als Vali, werd in het hospitaal van Lecce bezocht door enkele kameraden die hem verwarmden met liefde en affectie, in overeenstemming met authentieke solidariteit, zo onbeduidend voor economische en persoonlijke belangen. Deze kameraden en andere medevoelende mensen speelden het klaar om Vali in een kliniek te Imola, gespecialiseerd in ruggengraatrevalidatie, te krijgen, waar hij enkele maanden verbleef, jammer genoeg zonder veel te herstellen. Dezelfde mensen blijven Vali steunen nu hij terug in Roemenië is.

Wij zeggen dit niet omdat we willen beschouwd worden als liefdadige mensen of overladen willen worden met verachtelijke medailles, maar omdat we de waarheid willen staven en Cesare's sluier van leugens willen afrukken. Deze laatste bracht één en niet meer dan één bezoek aan de gehospitaliseerde Vali nadat hij te weten was gekomen dat anderen dat reeds hadden gedaan en hij wilde weten wie deze mensen waren.

Rudolf Hoss, een commandant in Auschwitz, schreef in zijn memoires terwijl hij opgesloten zat in een Poolse gevangenis wachtend op zijn executie: "Ik werd nooit ongevoelig voor menselijk lijden. Ik heb het altijd gezien en heb er voor geleden. Ik moest het wegcijferen omdat ze me niet toestonden gevoelig te zijn". Hij pochtte ook dat hij nooit een gevangene in het kamp had geslagen. Priester Cesare van zijn kant kan zelfs dat niet zeggen.

Dat is alles.

**Saverio, Annalisa,
Marina, Cristian,
Laura, Salvatore**

[Gepubliceerd op
<http://liberisubito.splinder.com>,
26 december 2006]

Over een rochel, een vals proces en haar mystificatie

VANDAAG 9 DECEMBER vond de eerste en laatste hoorzitting plaats van het proces tegen de anarchist die beschuldigd wordt van “grove belediging aan een persoon belast met de erediens” voor de Vrederechter in Lecce. Het verhaal gaat terug tot 26 mei laatstleden toen de kameraad oog in oog stond met de ex-directeur van het CPT ‘Regina Pacis’, Don Lodeserto. Onze kameraad begroette hem met een rochel. Die daad heeft een klacht van de folterpriester veroorzaakt (de wederwaardigheden waarbij hij betrokken was tijdens brutaal geweld tegen immigranten die opgesloten zaten in het CPT zijn berucht), en nog een tweede klacht omdat de kameraad weigerde zijn identiteit te onthullen en verzet bood aan een bedigde agent. Zoals gewoonlijk hebben de flikken die tussenkwamen om de machtige prelaat te verdedigen de kameraad met hun maar weinig orthodoxe methodes verwijderd.

Nochtans proberen de Curie van Lecce en de Stichting ‘Regina Pacis’ de laatste tijd hun met bloed bevlekte imago te wassen en de figuur Lodeserto te rehabiliteren. Lodeserto werd al twee maal veroordeeld en moet nog een proces ondergaan omwille van “gijzeling van personen”. Daarom werd de klacht voor grove belediging vanmorgen ingetrokken, en de kameraad heeft aanvaard dat het zo gebeurde, zoals voorzien door de procedure. Niemand heeft iets gevraagd aan de gewraakte priester. Hij dient klacht in en trekt die terug in naargelang zijn belangen van het moment. Men heeft hem op een andere manier doen inzien dat niets zijn cipierswerk – ondersteund door de hoogste sferen van machtigen en uitbuiters – kan uitvagen.

De media hebben in hun rol van terroristen de situatie omgekeerd door te zeggen dat de anarchist zijn excuses heeft aangeboden en dat de priester hem vergeven heeft. Een uitspraak die zo ver van de waarheid staat dat zelfs de code van de strafprocedures hiervoor niets voorzien heeft.

[Vertaald uit het Italiaans door en gepubliceerd in Cette Semaine, n°91, hiver 2006]

Aanslag op de democratie

Roep de wolf! De wolf! Om de schapen gemakkelijker te verorbenen!

NU EN DAN VERMAAKT een stukje theater de toeschouwer van de vervelende fictie van de sociale vrede; Een romantische en geruststellende scenografie om te denken dat zelfs de onraakbaren op een dag geraakt worden...

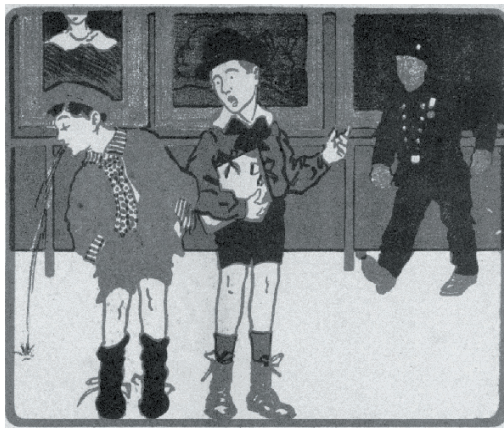
Soms gebeurt het – zoals enkele maanden geleden in Lecce – dat het theater gaat over de functionarissen, de hoge prelaten en de journalisten, die dan hun ‘eerbaarheid’ voelen wankelen onder de slagen van onderzoeken die de corruptie en de transfers van grote sommen geld gedeeltelijk aan het licht brengen. Maar we hoeven niet bang te zijn, want in Lecce, ondanks de kust-erosie, slaagt men er snel genoeg in om het nodige zand te vinden om het schandaal dicht te dekken. En dan zeggen dat velen dat voorzien hadden... volkse wijsheid! De wijsheid van de onwetenden die erop wijst dat alle uitoefening van macht gebaseerd is op misbruik en uitbuiting, hoewel velen er vandaag de voorkeur aan geven zich gerust te stellen in het geloof dat de democratische garanties ons voor het ergste behoeden. Jammer dat deze garanties uiteraard gebruikt worden om de machtigen en hun privé-leven te beschermen, terwijl elke daad van directe en zelfgeorganiseerde tegenstand gebruikt wordt om elkeen van terrorisme te beschuldigen.

Vroeg of laat belanden de uitgebuitenen en proletariërs, de tegenstanders en de rebellen die omschreven worden als gewelddadige of gevaarlijke criminelen zonder veel aanstellerij op de pagina’s van de kranten, voor de rechtbanken en in de gevangenissen.

Afgeschilderd als vreselijke terroristen, zitten drie kameraden al anderhalf jaar opgesloten in afwachting van een uitspraak omdat ze beschuldigd worden van subversieve vereniging. Hun strijd tegen de asielen centra (Centri di Permanenza Temporanea) heeft het uitzonderlijke gevangenis karakter van deze plekken aan het licht gebracht, en heeft aangetoond hoe vruchtbaar deze onderneming geweest is voor de Curie. Deze onderneming hebben ze altijd ‘welkomstcentra’ genoemd. Een onderneming gebouwd op de wanhoop van duizenden migranten, zonder nog maar te spreken over de brutale methodes van de directeur van het centrum: don Cesare Lodeserto. Deze moedige strijd heeft echter bijgedragen tot de sluiting van dit beruchte kamp, hoewel er maar weinig nodig was om de directeur en zijn goede werken te rehabiliteren.

Enkele maanden geleden stond een kameraad van ons oog in oog met Lodeserto, geëscorteerd door zijn lijfwachten. Onze kameraad achtte het goed om hem te eren met een heilige rochel (raak). Al snel beschreven de media deze daad als een gewelddadige aanslag van een fanatieke, gevaarlijke en “veronderstelde” anarchist (alsof anarchist zijn een delict op zich is). Daarnaast verschenen er nog andere artikels van oratorische journalisten, waarmee het doel van de media zonder een sprankje twijfel onthuld werd: criminaliseren en bezorgdheid aanwakkeren om diegenen die zich verzetten tegen de machtigen in diskrediet te brengen (of het nu eerbare lachende gezichten of eminente vergulde varkenssnuiten zijn), om angst aan de jagen en de brave mensen te temmen.

Intussen heeft don Lodeserto, verre van de andere wang toe te keren, klacht ingediend. Hij zou enkele miljoenen euro’s kunnen eisen om de ondergane belediging af te wassen en om zijn vest naar de droogkuis te brengen. Wij zijn ervan overtuigd dat de beschuldiging van willekeurige openbare bedreiging die gebruikt wordt tegen iedereen die beslist heeft te strijden zonder een institutionele dekking, pas zin krijgt wanneer individuen alles op een inerte manier blijven aanvaarden, groffe leugens in hun kop blijven stampen en sociale rechtvaardigheid, solidariteit, cultuur en vele andere zaken aan de Staat delegeren. Wel, iedereen kan een rochel spuwen, er zijn geen papieren die je daarvoor moet tekenen, er zijn geen zegels die je daarvoor moet betalen: het is een kleine vrijheid die elk van ons zich kan toestaan... en dat lijkt ons het minimum.

Ne crachez jamais
à terre

“Spuw nooit op de grond”

Enkele niet-veronderstelde slecht opgevoede anarchist

[Pamflet dat in november 2006 in Lecce verdeeld werd]

[Vertaald uit het Italiaans door en gepubliceerd in Cette Semaine, n°91, hiver 2006.]

Arturo is terug!

MAART 1998. Na de onderzoeken uitgevoerd door de Digos Petronzi (1) en geleid door de rechter Laudi en zijn vriend Tatangelo worden drie anarchistische gevangenen gezeurd tijdens een uitzinnige politie-operatie. Edoardo Massari 'Baleno', Maria Soledad Rosas 'Sole' en Silvano Pellissero worden beschuldigd van meerdere anti-TAV aanvallen en sabotages (2) tegen verschillende infrastructures en tegen de SITAF, het bedrijf dat de snelweg van Fréjus uitbaat. Tegelijkertijd worden drie bezette huizen doorzocht: la Casa di Collegno wordt ontruimd, het Asilo in de via Alessandria wordt eveneens ontruimd maar de volgende dag terug bezet en de Alcova die niet ontruimd kan worden dankzij de aanwezigheid en mobilisatie van kameraden.

Tijdens de hele maand maart valt de eer van de nationale media Turijn te beurt, omwille van deze feiten en van de protestacties van anarchistische krakers die de druk op de ketel houden in de stad. Op 28 maart wordt Baleno opgehangen teruggevonden in zijn cel in de gevangenis van Vallette.

Omwille van het toenmalige klimaat en de mediatische lynchpartij vragen zijn familie en vrienden dat er geen journalisten op de begrafenis in Brosso (in de Canavese) aanwezig zouden zijn. Toch blijven verschillende ellendelingen met modder gooien en Baleno lasteren. Vooral Daniele Genco springt uit het oog; hij is een krabbelaar van een landelijke krant, "La sentinella del Canavese" en lokaal correspondent van de ANSA [algemeen persagentschap, equivalent van Belga]. Genco was vroeger al zwaar tekeer gegaan tegen Edo tijdens zijn vroegere opsluitingen. Het is al geweten: moedig heeft hij beslist om toch z'n neus te komen poken tijdens de begrafenis en stilletjes foto's te maken. Die beslissing heeft hem niet minder dan 40 dagen ziekenhuis, een bompakket en bewaking door de carabinieri gekost. Gezien de gemoedstoestand op dat moment, werden ook andere journalisten die van veraf gezien waren aangevallen en weggejaagd, ook zogenaamd 'linkse journalisten'. Genco verklikte Arturo als één van zijn aanvallers. Na aanwijzingen van drie getuigen werden drie aanhoudingsbevelen uitgevaardigd: tegen Arturo, Luca en Drew.

Luca werd thuis gearresteerd, Drew meldde zich na een jaar clandestiniteit en Arturo is net terug, na acht en een half jaar [in de clandestiniteit].

Sinds hij vertrokken is, heeft Arturo nog geen minuut van zijn leven aan de gevangenis gegeven. Hij koos ervoor een vrij man te blijven en heeft nooit berouw getoond over de gebeurtenissen in Brosso. Beter nog: hij heeft ze in meerdere brieven aan kameraden opgeëist als een rechtvaardige actie, ondernomen door hem en alle andere aanwezigen.

Wij delen zijn positie en zijn keuze, onze vijanden van gisteren zijn dezelfde als die van vandaag.

Het TAV-project is min of meer op gang gekomen, maar ook de strijd en het verzet ertegen. Van enkele individuen die al tien jaar lang vechten wordt het gevecht vandaag door de hele vallei gevoerd.

Het zijn altijd dezelfde journalisten die er als de kippen bij zijn. Altijd als jakhalzen. Altijd in dienst van de macht of van de politiek van dienst. Met eenzelfde demagogie die bereid is brandweer te spelen en modder te smijten naargelang de situatie of de betrokkenen.

Laudi en Tatangelo zijn nog altijd in de mode en blijven vrolijk diegenen die hun tegenstand uiteten en strijden naar de gevangenis sturen. Voor de flikken is het identiek hetzelfde, misschien met wat hogere graden, maar dat is niet meer dan rethoriek...

Het hoort ons niet toe om onschuld of schuld te verkondigen, dat is niet onze manier van handelen en denken. Integendeel, we hopen dat figuren zoals Genco zo gauw mogelijk en op z'n minst even intense gelijkaardige behandelingen krijgen. Nu, uiteindelijk, na een lange afwezigheid, ten gevolge van de recente wet over de indulto [een soort algemene strafvermindering] staat Arturo vandaag weer als vrij man aan onze zijden.

WELKOM

Enkele aanwezigen van Brosso El Paso

(1) Digos is de Italiaanse politieke politie.

(2) TAV is een hogesnelheidstrein; equivalent van de HST of de TGV.

[Vertaald uit het Italiaans door Cette Semaine. Overgenomen uit Masticatorino, n° 6, november/december 2006]

JE ZOU DENKEN dat het verhaal dat in maart 1998 in Brosso (Italië) begonnen was nu eindelijk definitief gedaan is. In maart 2003 werd Luca in beroep vrijgesproken, en Arturo is in november 2006 als vrij man teruggekeerd uit ballingschap, na 8 en een half jaar in de clandestiniteit.

Je zou nochtans een kort geheugen moeten hebben om te vergeten dat de twee voornaamste tijdschriften van het officiële anarchisme ondermeer onmiddellijk de aanval op de smerige journalist Genco veroordeeld hebben. Ze spraken zelfs over "een agressie zoals het squadrisme" [praktijk van de fascistische Mussolini die in de jaren 20 linkse militanten in elkaar sloegen].(1)

Je zou bijna vergeten dat de krakers van Turijn geprofiteerd hebben van de spotlights van de media om alle aandacht naar zichzelf te trekken (2), in plaats van te verwijzen naar de hogesnelheidstrein TAV in het Val di Susa. Is één van de vormen van solidariteit integendeel niet de voortzetting van de strijd die door de gevangenen gevoerd wordt? En dan tellen we de verschillende episodes nog niet die té veelzeggend zijn. Van een interview tot een valse persconferentie, van individuele pogingen om te verhinderen dat de woede losbrak tijdens de grote betoging van 10 000 mensen na de dood van Baleno tot een regelrecht politie-communiqué dat aan de Staat aanwijzingen wilde geven wie misschien de bompakketten gestuurd had naar de procureur Laudi, naar de smeerlap Genco en naar verschillende lokale politici. (3) Daarenboven waagden sommigen het mee te werken aan twee boeken. Daarin gebruikten ze politiebrieven, brieven en intieme en persoonlijke details om hun versie van een wijdverspreid complot tegen de kraakpanden te verdedigen (4). Soledad en Edoarde werden door deze laatste der aasgieren op een walgelijke manier gebruikt om hun legitimiteit in het Val di Susa te versterken.

We begroeten de terugkeer van Arturo vol vreugde. Met vastberadenheid en waardigheid heeft hij blijven strijden, ver van de klauwen van de macht. Met plezier nemen we deel aan het verzet tegen de TAV in Val di Susa. Maar laat ons de prijs niet vergeten die betaald is door diegenen die niet gewacht hebben op de massa's om zich te verzetten tegen dit project van verwoesting. Laat ons de ogenblikken niet vergeten toen het onweer losbarstte, en deze acrobatische "anarchisten" zich liever verkleed hebben als meteorologen dan tegen de stormwind in te gaan.

[Uit Cette Semaine, n°91, winter 2006]

(1) Namelijk A rivista anarchica en Umanità Nova van de Italiaanse Anarchistische Federatie.

(2) Zie Ultima fermata, dall'attacco contro l'Alta velocità in Val Susa alla difesa degli spazi occupati a Torino, ed. NN, juni 1998, 94 p.

(3) De tekst "Niente fisci, niente applausi: fuori dallo spettacolo" (augustus 1998) en getekend door Barocchio, Asilo, Cascina, Alcova, Prinz, Delta, Gabrio en La Casa besluit: "Aan diegenen die in ons terroristen of clandestienen zien, antwoorden wij dat wij openlijk zullen reageren tegen elke vorm van geweld door publieke en collectieve directe actie, zoals we altijd gedaan hebben." (Onderlijning door Cette Semaine)

(4) Le scarpe dei suicidi van Tobia Imperato, ed. Fenix, Turijn, 2003 en Amor y anarquía - la vida urgente de Maria Soledad Rosas 1974-1998, door Martin Caparrós, ed. Planeta, Buenos Aires.

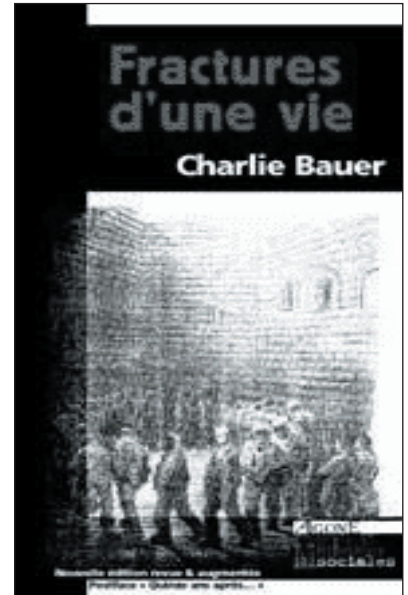
Charlie Bauer

Fractures d'une vie

CHARLIE BAUER bracht 24 jaar van zijn leven door in Franse gevangenissen. Twee jaar na zijn vrijlating in 1988 schrijft hij het boek « Fractures d'une vie » (vrij vertaald "breekpunten uit een leven"). Hij vertelt hoe hij in de jaren '50 opgroeit in een rode arbeiderswijk rond Marseille. Geconfronteerd met schrijnende armoede, beslist hij met een aantal vrienden om te nemen wat hen toebehoort. Hij betaalt hier een hoge prijs voor; 14 jaar lang wordt hij opgesloten in de Franse kerkers, waarvan 9 jaar in cachots of in de uiterst streng beveiligde gevangenissen, de QHS (quartiers de haute sécurité). In 1977 komt hij vrij. Drie jaar later wordt hij opnieuw gearresteerd en zal hij opnieuw 10 jaar opgesloten zitten. Dit boek vertelt 40 jaar geschiedenis, de talrijke opstanden (waaronder de wijdverspreide opstanden van 1974), de hoopgevende ontsnappingspogingen, maar ook de harde en eenzame gevangeniswereld.

Nooit heeft het systeem hem kunnen breken. Zowel binnen als buiten de muren is hij de confrontatie blijven aangaan met alles wat hem revolteert. In krachtige bewoordingen en met een gedreven schrijfstijl geeft Charlie ons in dit boek op z'n minst een indruk van een leven van strijd, zonder compromissen.

We plaatsen hieronder een uittreksel uit z'n boek.

Een episode uit de hete lente van 1974

VAN EISENPAKKETTEN TOT MANIFESTATIES; de sfeer is gespannen in deze gevangenis in de Elzas, in deze enclave beschermd met gewapend beton en prikkeldraad. De mobiele wachten omsingelen de centrale. Onze tactiek bestaat erin ons terug te trekken voor ze kunnen interve-

niëren. Maar, in deze lente van 1974, is het eerder tijd voor rebellie dan voor alleenstaande eisen. Soms betogen we om te betogen, zonder ordewoorden, alleen maar omdat we woedend zijn, in revolte zijn, en gevangen zitten. Op een avond laten we een pamflet rondgaan dat iedereen aanzet om op zijn celdeur te kloppen en zo gedurende tien minuten een hels lawaai te maken. Niet

meer dan tien minuten, want we wisten dat de opwinding veroorzaakt door het geluid en de competitiedrang de beweging kon saboteren. Vanaf het moment dat er een zekere verstandhouding, een zekere coördinatie is tussen enkele tientallen gevangenen, worden de cipiers bang voor uitbarstingen. Op dat moment leggen we in delegaties onze eisen voor.

Die avond gingen de eisen over het recht op informatie, over de aankoop van radio's. Nu hadden we enkel een soort luidspreker die op een stuk hout vasthing boven de deur van elke cel. We hadden ons elektrische draden verschaft en om 20u sloten we die vanuit de installatie in de cel aan op de draden van de luidsprekers. Onoverkomelijk liep de versterker, die over de hele centrale muziek verspreidde, serieuze schade op door deze elektrische schokken. Ze vloog uiteindelijk in brand. Het wegvallen van de radiouitzendingen gaf het startsein voor het lawaai.

Ik ram keihard op de deur en schreeuw al mijn woede uit. Wat een opluchting! We waren wel met tweehonderd. Het titanisch tromgeroffel dat zich heel ver moest uitspreiden ging crescendo, moderato, decrescendo. Het geschreeuw van gerevolteerden riep een horde barbaarse cavalerie op

die een citadel bestormt. Opeens gaat de mijn celdeur open en staat de directeur voor mij, vergezeld van een groep mannen in burger, geëscorteerd door cipiers.

— *Wat gebeurt er ?*

— *Hoort u dat niet ?...Durft u nog te vragen wat er gebeurt ! Dat moet u toch weten ! Als u met mij wil praten, doe dat dan in de aanwezigheid van mijn vrienden. Eruit !*

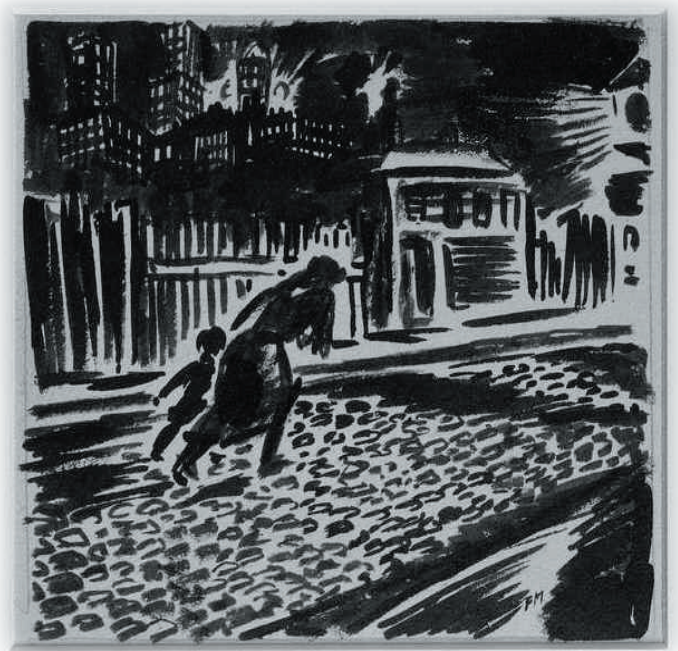
Het slaan was zo gewelddadig dat enkelen hun celdeur inbeukten. Echter niet genoeg om te kunnen gaan lopen. En gelukkig maar, want in de gang stonden mobiele wachten klaar om te interveniëren. De directeur en de groep in burger lieten tien cellen openen, bevelen de gevangenen om in de gang te komen staan, iedereen voor zijn deur en uitleg te geven. En zo werd de hele gevangenisbevolking gehoord, per groepjes van tien. Alles werd genoteerd, ook de namen van de woordvoerders. De dag nadien waren we tevreden over onze actie, ondanks de uitbarstingen, ook al wisten we dat de directie tegen enkelen van ons vergeldingsmaatregelen zou nemen.

We lagen toen niet wakker van de intrekking van de strafverkortingen. Sinds twee jaar was de toekenning 'systematisch' – van één dag tot drie maanden per jaar – de verantwoordelijkheid van de lokale commissie die de autoriteiten van de strafinrichting eens per maand bijeenbracht. Voordien waren ze een uitzondering en bijna onbestaand.

Met de nieuwe formule was je verplicht je te houden aan de norm van het reglement. Wij voelden dit aan als remmend en vervreemdend en verzetten ons daartegen. Niemand blijft ongevoelig voor een gunstige maatregel die je lot, je situatie verbetert. Maar wanneer deze verbetering jezelf nog meer dan voordien verloochent, wanneer ze gebruikt wordt om je koest te houden, is het noodzakelijk om haar te weigeren en dit "genadig" recht dat kruiperige onderdanigheid veronderstelt aan een strenge kritiek te onderwerpen.

Drie dagen na deze manifestatie werd Charlie brutaal uit zijn bed gelicht en samen met drie kameraden overgeplaatst naar de gevangenis van Fresnes. Een maand later werd hij overgeplaatst naar Muret ; een gevangenis die moderner is met grotere ruimtes, maar waar de isolatie even hard is.

[Uit : Charlie Bauer, *Fractures d'une vie*, Agone, Marseille, 2004]

MURET, wat was je mooi, zo mooi voor een gevangenis, klotegevangenis, met je splinternieuwe gebouwen, je glanzende, ontsmette gangen...Dat je tralies even zwart als je ziel waren, mobiliseerde nauwelijks de massa die je opsloot, die je verduisterde in je giftige binnenste. Als kannibalistische stiefmoeder van afgeweken zielen lichtte je de meest gemene kantjes van de mens eruit om hen kunstmatig koest te houden. Je deed je best om van het heden een eindeloos verleden te maken, waar het dagelijks leven elke dag weer de routine van gisteren was. Het verschil met de andere gevangenissen lag in je naam, waarvan de samenklank van « muur » je functie al verraadde. Trouw aan je patroniem, was de schaduw van je metselwerk niet beter noch slechter. Ze was gewoon somber en pijnlijk. Wat heb je niet gedaan om te voorkomen dat woede en passie vuur vatten! Je hield de rebellie in een permanente wurggreep...

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison d'Andenne
2 rue du Géron
5300 Andenne

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

Roberto Catrino Lopez
P.I. Lelystad
Afdeling 1116
Cel 14
afdeling F
Lanserdreef 300
8233 HB Lelystad

H.J. Hijnen
nr:1606654/kamer8 afd 5
P.I. Amsterdam
H.J.E. Wenckebachweg 48
1096 AN
Amsterdam

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
c/o JVA - Z.3117
Schönbornstr. 32
D- 76646 Bruchsal

Marco Heinrichs
(sinds november 2006 vrij)

Vier van Aken

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

Bart De Geeter
(sinds januari 2007 vrij)

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf
Zwitserland

ITALIE

Marini-proces

Gregorian Garagin
Casa Circondariale
Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Porcu
Casa Circondariale Carinola
via Provinciale San Biagio
81030 Carinola (CE)

Carlo Tesseri
(onder huisarrest)

Orlando Campo
Via Raffaele Majetti 165
00156 Roma
Italië

Vier van Luras

Frederico Pais
Carcere di Buon Cammino
09100 Cagliari

Onderzoek COR

Francesco Gioia
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Alessio Perondi
Via Pianeza, 300
10121 Torino

William Frediani
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Operatie Nottetempo

Salvatore Signore
Casa Circondariale
via Lamaccio 1
67039 Sulmona (AQ)

Il Silvestre 4 mei 2005

Silvia Guerini
Carcere La Dozza
via del Gomito 2
40127 Bologna

Benedetta Galante
Contrada Capodimonte
82100 Benevento (NA)

Federico Bonamici
via Nuova 179 Poggioreale
80 143 Napoli

SPANJE

Claudio Lavazza (Cordoba 4)
C.P. Albolote - Módulo 2
Carretera de Colomera Km 6,5
18220 Albolote - Granada

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Villadolid (Villanubla)
Ctra. Adanero-Xixon km 94
47071 Villanubla - Valladolid

Giovanni Barcia (Cordoba 4)
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km
2,5
04071 El Albuche - Almeria

Amadeu Casellas Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Amanda Cerezo Garcia
C.P. Alicante II
Ctra. N-330, km 66
03400 Villena - Alicante

Ghilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Luis Mingorance Corral
C.P. JEAN II
Ctra Bailen Motril, km 28
23071 Jaen

Carlos Gomez Garcia
Santiago Cobos Fernandez
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Ibai Ederra (Solidarios con Itoiz)
C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza

Javier Calvo Moran
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipuzcoa

Giorgio Rodriguez (Cordoba 4)
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

Zes van Barcelona

Carolina Forné Roig
(zie pagina 11)

Rafael Tomás Gaspar
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
Barcelona

Igor Quevedo Aragai
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
MR-1 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
CP Castellón
Ctra. de Alcora, km.10
12006 Castellón

GRIEKENLAND

Giorgos Kalaitzidis
(sinds januari 2007 vrij)

Iannis Dimitrakis
Dikastikes Filakes Neapolis
Kritis
72400 Neapoli Kritis

Nikos Kountardas
Dikastikes Filakes Naupliou
21100 Nauplio

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
E.P. Pinteiro de Cruz
Portugal